

ਬਿਆਸ ਕਿਨਾਰੇ

(ਨਿਹਕਲਂਕ ਹਰਿ ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰ ਵਿਚਵੋਂ)

ਸੋਹੁੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
ਸੋਹੁੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ

* * * * *

ਬਿਆਸ ਕਹੇ ਯਾਦ ਆਯਾ ਮੰਡੀ ਮੇਰੇ ਵਿਚਵ ਗੋਬਿੰਦ ਧੋਧਾ ਭਥਥਾ, ਪਾਣੀ ਪੰਜ ਵੇਰਾਂ ਆਪ ਹਿਲਾਈਆ। ਤੇਰਾਂ ਦਾ ਸੀ ਨਾਲ ਜਤਥਾ, ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਂਗ ਲਿਆਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਉਠਾ ਕੇ ਸੁਣਾਏ ਕਥਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਹੁਕਮ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ। ਉਠ ਪਾਰੇ ਦੁਲਾਰੇ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਬਚਵਾ, ਬਚਪਨ ਤੇਰਾ ਦਿਆਂ ਸਮਯਾਈਆ। ਚਾਰ ਜੁਗ ਤੇਰਾ ਰਖੇਲ ਹੋਧਾ ਕਚਵਾ, ਝਈਂ ਪਥਰਾਂ ਨਾਲ ਟਕਰਾਈਆ। ਆ ਅਮ੃ਤ ਪੀ ਰਤਾ, ਸਜ਼ੇ ਹਤਥ ਦੀ ਤੁੰਗਲੀ ਦਿੱਤੀ ਚਟਾਈਆ। ਫੇਰ ਚੁਕ ਕੇ ਉਤੇ ਪਛਾਂ, ਹਤਥ ਛਾਤੀ ਉਤੇ ਰਖਾਈਆ। ਘਾਸ ਦਾ ਪੁਛ ਕੇ ਗਢਾ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਵ ਦਿਤਾ ਰੁੜਾਈਆ। ਤੱਨੀ ਤੁੰਗਲਾਂ ਦਾ ਫਢਾ, ਸੈਹਜੇ ਦਿਤਾ ਟਿਕਾਈਆ। ਅਦ੍ਵ ਵਿਚਕਾਰਾਂ ਫੱਡ ਕੇ ਕਢਾ, ਰਖਣਾ ਦਿਤਾ ਛੁਹਾਈਆ। ਏਹ ਰਖੇਲ ਮੈਨੂੰ ਲਗਾ ਅਚਾ, ਵੇਰਵ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਫੱਡ ਕੇ ਆਪਣਾ ਭਥਥਾ, ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਦਿੱਤਾ ਹਿਲਾਈਆ। ਮੇਰੀਆਂ ਖੁਲ੍ਹ ਗੈਈਆਂ ਅਂਦਰਾਂ ਬਾਹਰਾਂ ਅਕਰਵਾਂ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਬਿਨਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮਿਲਿਆ ਕੋਈ ਨਾ ਸਰਖਾ, ਕੂੜੀ ਦਿਸੀ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਮੈਂ ਜੋੜ ਕੇ ਦੋਵੇਂ ਹਥਾਂ, ਬੰਦਨਾ ਚਰਨ ਲਈ ਕਰਾਈਆ। ਕੁਛ ਦੱਸ ਅਗਲਾ ਪਤਾ, ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਸਮਯਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਹਸ਼ਾ, ਸਜ਼ਾ ਚਰਨ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਪਥਰ ਨਾਲ ਟਕਰਾਈਆ। ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਵਗਣ ਲਗਾ ਠਗਕਾ, ਹਵਾ ਪਾਣੀ ਜ਼ੋਰ ਲਗਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਯਾ ਨਢਾ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਲੇਰਵ ਦਾ ਪਟਾ, ਹਿੱਸੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਂਗਗਰਾਂ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ। ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਿਨ ਕਾਗਜ ਨਜ਼ਰ ਆਯਾ ਚਿਛਾ, ਸ਼ਾਹੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਬ੍ਰਹਮਣਾਂ ਰਖਣਾਂ ਨਾਲੋਂ ਲਾਂਸਾ ਚਿਛਾ, ਜੇ ਹੜਾ ਸੈਹਜੇ ਦਿੱਤਾ ਜਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਹੋ ਕੇ ਹਕਕਾ ਬਕਕਾ, ਹਤਥ ਮਥਥੇ ਉਤੇ ਟਿਕਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਸੈਹਜੇ ਮੈਨੂੰ ਲਾਯਾ ਧਕਕਾ, ਢਾਈ ਕਦਮ ਅਗੇ ਦਿੱਤਾ ਵਧਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਵਿਛੀ ਅਗਮੀ ਸਫ਼ਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਬਣਤ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦਿਸਿਆ ਪਿਤਾ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਵਡਿੱਤੇ ਵੱਡਾ ਨਿਕਕਧਾਂ ਨਿਕਕਾ, ਦੋਵੇਂ ਧਾਰਾ ਰਖੇਲ ਰਖਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਸਮਯਾਈਆ।

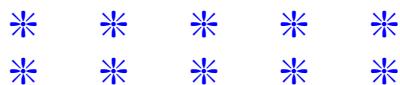
बिआस कहे मैं धक्का खाधा ढाई कदम, हुलार समझ कोई ना आईआ। मेरा कम्ब
गया बदन, सुरती अंदरों सुरत भवाईआ। मैं हथ्य लग्गा मल्लण, आपणे आप पछताईआ।
नेत्र हञ्ज लग्गा किरन, मोती छहिबर लाईआ। मैं परदखण, विच्च लग्गा फिरन, चारों
कुण्ट भज्जां वाहो दाहीआ। पुरख अकाल जोत दी दित्ती किरन, नूर कीता रुशनाईआ।
ओधरों साढे तिन्न साल दा बच्चा आया हिरन, रंग सुनहिरी रूप वटाईआ। गोबिन्द डिग्गा
आ के चरन, सीस सोहणा दित्ता झुकाईआ। मैं ओस नाल लग्गा लड्न, गुस्सा मेरे अंदर
आईआ। मैं इस दी तककी सरन, एह मेरा धुरदरगाहीआ। दूजा एथे कोई नहीं देणा
वड्न, एह मेरी वड्याईआ। आपणे विच्चों कोई नहीं देणा तरन, डूंघे वहण दिआं वहाईआ।
गोबिन्द किहा मैं करनी दा करन, करते दा हुक्म दिआं समझाईआ। गोबिन्द प्रेमी सारे
तरन, तेरी चल्ले ना कोई चतराईआ। साची मंजल मेरी चढ्न, जिथे मिले बेपरवाहीआ।
तूं मेरा मैं तेरा ढोला पढ्न, धुर दा राग अलाईआ। बिआस कहे मैं विच्च लग्गा सड्न,
अगनी मेरे अंदर आईआ। ओधरों भज्जा आ गिआ देवता वरुन, निउँ निउँ लागे पाईआ।
ओधरों अमृत मेघ झिरना लग्गा झिरन, बादल घनघोर रहे वरवाईआ। ओधरों शंकर कैलाश
उत्तों लग्गा रिङ्गन, नद्वया वाहो दाहीआ। मैं ओनूं वेरव के लग्गा चिङ्गन, तबीअत लई बदलाईआ।
मेरा दिल लग्गा गिरन, हौसला रिहा ढाहीआ। उलटा गेड़ा लग्गा गिङ्गन, सके ना कोई
समझाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आपणा खेल रिहा वरवाईआ।

बिआस कहे जिस वेले मेरे विच्च भथ्था धोता, आपणी हत्थीं साफ कराईआ। मैं
जागिआ उठिआ सोता, सुरती अकर्ख खुलाईआ। ओधरों नहावण आया खोता, उमर नौं
साल वरवाईआ। ओधरों मछली मार के गोता, जल पाणी दित्ता हिलाईआ। ओधरों काफले
विच्चों विछड़ के आ गिआ बोता, धौण लम्मी लई कराईआ। ओधरों लकडहारा हथ्य
फड़ के टोका, भज्जया वाहो दाहीआ। ओधरों चौदां साल दा बुझा वेख्या झोटा, अकर्खां
लाल कछु डराईआ। गोबिन्द सभ नूं वेरव के चरनां तों लाहिआ रवोसा, पैर नंगे लए
कराईआ। आओ रिखीओ तुहाड्हा मेरे नाल हुण नहीं कोई रोसा, सतिजुग दे विछड़े कलिजुग
अन्तम लवां मिलाईआ। प्रेम प्यार अंदर तुहाड्हे अंदर जगावां जोता, निरगुण नूर करां रुशनाईआ।
तुहाड्ही जन्म जन्म दी मुक्के सोचा, लकर्ख चुरासी दिआं कटाईआ। दुःख भोगिआ
बहुता, अंडज जेरज उत्भुज सेतज फेरा पाईआ। हुण मेरे मिलण दा मिल गिआ मौका,
राम कृष्ण दए गवाहीआ। साची नईआ चढ़ावां नौका, नाम जहाज दिआं दृढ़ाईआ। फेर
ढईए दा लौणा ढौंका, लभ्यां हथ्य किसे ना आईआ। धाहीं मारे पटणा पौंटा, नेत्र नैणां
नीर वहाईआ। मेरा रूप धार होवे चोटा, चोटी चढ़ के वेरव वरवाईआ। चरन लग्गण
ना देवां कोई खोटा, कूड़ कुड़िआरां परे हटाईआ। जन भगतां अंदर नाता जोड़ां आपणे
मोह दा, मुहब्बत इकको घर बणाईआ। झगढ़ा रहण नहीं देणा इक्क दो दा, एकंकार
आपणे नाल मिलाईआ। खेल करां जोती शब्दी धार छोह दा, मेहरवान हो के मेहर नजर
उठाईआ। मंडी तों फासला तिन्न कोह दा, गोबिन्द सैहजे गया समझाईआ। जिथे प्रकाश
नहीं किसे दीपक लो दा, अन्ध अन्धेरा नजरी आईआ। एहदा लेरवा लिखणा जो नाता
जोड़िआ छब्बी पोह दा, भेव अभेदा आप खुलाईआ। बिआस कहे मेरे अंदर गुस्सा आया

रोह दा, हौका लै के दिता जणाईआ। किथ्थों मेल होया एस गरोह दा, इकठे कन्है उत्ते आईआ। गोबिन्द ओस वेले, बिआस कहे मैनूं शब्द सुणाया सोहँ सो दा, झगढ़ा अवर रिहा ना राईआ। जिस वेले चानण होवे पुरख अकाल दी लो दा, लोक परलोक करे रुशनाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, पूरब लेरवा वेरव वरवाईआ।

बिआस कहे जिस वेले गोबिन्द भथ्था मलदा, बाहरों करे सफाईआ। ओसे वेले ब्रह्मा चलदा, आपणा पन्ध मुकाईआ। ओधरों सूरज जांदा सी ढलदा, बारां तों बारां मिन्ट लंघाईआ। बिआस कहे मैं भरया सी जल दा, वहणां विच्च आपणा अन्त वरवाईआ। इकक हुलारा आया छल दा, सत्त हत्थ उच्चा हो के आपणी धार वगाईआ। गोबिन्द हस्स के किहा एह खेल कलिजुग कल दा, कूड़ विकार तेरे विच्चों बाहर कछुईआ। तेरे प्रेम अंदर प्यार हो के रलदा, प्रीतम हो के दिआं वडयाईआ। लेरवा जाणां दीन दुनी जगत थल दा, अस्माह पड़दे दिआं उठाईआ। कुछ शब्द संदेशा पुरख अकाल पिच्छों घल्लदा, बिआसे तैनूं दिआं जणाईआ। जेहडा जुग चौकड़ी सभ नूं रिहा छल दा, उह मेरा पिता माईआ। ओस दा भाणा कदे ना टल्दा, मेरी तत्तां नालों होए जुदाईआ। मैं मालक बणना सचरण्ड दवारे अटल दा, अटल पदवी लैणी पाईआ। शब्दी धार हो के जोत विच्च रलदा, निरगुण निरगुण विच्च आपणा आप छुपाईआ। दरगाह साची रहवां पलदा, आपणा जोबन लवां वधाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सति सतिवादी आपणा हुक्म वरताईआ।

भथ्था कहे जिस वेले मैनूं लग्गी उंगल, मेरे तन लई अंगडाईआ। विच्चों निकली गुङ्गल, द्वैती डेरा ढाहीआ। मैनूं सभ कुछ लग्गा सुज्जण, अकर्ख दिती खुलाईआ। अगला लेरवा लग्गा बुज्जण, पड़दा दिता चुकाईआ। कुछ कौल इकरार कीता गोबिन्द नाल बुद्धन, बुद्ध शाह ओसे वेले सन्मुख हो के दए दुहाईआ। एस गोबिन्द ने आपणे वार जाणे पुत्तन, गुरमुख पुत्त गोद लए उठाईआ। बिआस, इकक वेरां अकाल पुरख नूं जावे पुच्छण, नाता जगत नालों तुड़ाईआ। फेर सन्त सुहेले आवे गोदी चुक्कण, भगत भगवान नाल मिलाईआ। जन्म जन्म दा मेटे दुःखण, दरदीआं दर्द वंडाईआ। कलिजुग कूड़ी जङ्ग आवे पुद्धण, शौह दरया विच्च रङ्गाईआ। ओस वेले गुरमुख विरले कोटां विच्चों उठण, जिनां आपणी दया कमाईआ। दुनियां तों आवां लुकण, जगत नेत्र दरस कोई ना पाईआ। फेर तैनूं आवां पुच्छण, लहणा देणा वेरव वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, आदि जुगादि जुग चौकड़ी वेरवणहारा मार ध्यान, निगाह आपणी विच्च रखाईआ। (१४ मध्यर शै सं २ गुरदयाल सिंघ)

बिआस कहे मेरे वेंहदिआं भज्जा आ गया खरगोश, सुध्ध बुद्ध भुलाईआ। गोबिन्द चरनीं डिग्गा हो बेहोश, चारे टंगाँ उप्पर उठाईआ। सांस नाल हिल्ले पोश, खलड़ी दए दुहाईआ। साहिब सतिगुर कुछ सोच, अंदरे अंदर रिहा जणाईआ। क्यों जन्म दित्ता मातलोक, जूनीआं विच्च भवाईआ। मेरे पिछे शिकारी लग्गे बहुत, भट्ठी जात अखवाईआ। फतूरीए ओन्नां दे दोहत, कहिलूरीए नाल रलाईआ। गिआरां दिन लुकदा रिहा रोज़, आपणा आप छुपाईआ। करदा रिहा खोज, चारों कुण्ट नैण तकाईआ। शब्दी हुक्म अंदर तूं आपणी दस्सी मौज, कन्धे बैठा धुर दा माहीआ। गरीब उधारना जिस दा जोग, दीनां दया कमाईआ। मैं एथे गया पहुंच, चरन कँवल सीस झुकाईआ। बन्दना कर डण्डौत, धूढ़ी रखाक रमाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहर नजर इक्क उठाईआ।

खरगोश पिछे आए कुत्ते चार, सूकर नाम रखाईआ। नेत्र रो पए ज्ञारो जार, कूक कूक सुणाईआ। किरपा कर गोबिन्द धार, तेरे हत्थ वडयाईआ। साडे नाल गोबिन्द कर प्यार, सच्च दईए सुणाईआ। नानक दे के गया लार, शब्दी हुक्म नाल दृढ़ाईआ। लालो दवारे दर्शन कीता आण, घरों बाहर वेरव वरखाईआ। निम्रता नाल कीती प्रनाम, बन्दगी सीस झुकाईआ। ओस दिता फरमाण, भेव अभेद खुलाईआ। जिस वेले गोबिन्द भथ्था लै के आवे विच्च जहान, चिल्ला धुर दा हत्थ उठाईआ। तुहानूं देवे इक्क ज्ञान, भेव अभेद खुलाईआ। होवे मेहरवान, लहणा देणा दए मुकाईआ। कूकर कहण उह वक्त पहुंचिआ आण, साडा अन्तर दए गवाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, पूरब लेरवा रिहा वरखाईआ।

गोबिन्द किहा एह सूकर आए नष्टे, आपणा पन्ध मुकाईआ। खरगोश नाल होए कष्टे, लेरवा पिछला रिहा दृढ़ाईआ। तुहाङ्गा पूरब जन्म नौं नौं वार होया जोबन वाले वच्छे, पंज साल तों वध्ध उमर ना कोई भुगताईआ। इक्क वारी मानस जन्म मिल्या अच्छे, अच्छी तसां दृढ़ाईआ। तुसीं मेरी चरनी ढढ्टे, महीने साडे तिन्न सेव कमाईआ। तुहाङ्गे मनां ने पाए रट्टे, अंदरों दिता भड़काईआ। किस दे जाल विच्च फसे, डोरी लिआ बंधाईआ। चोरी चोरी मेरी खेल वेरव हस्से, चुगली निन्दिआ खुशी बणाईआ। जिस वेले मैं प्रगटाए पंज कक्के, कर्म कांड दा डेरा ढाईआ। तुसां पंजां ने चोरी कर के गुरमुखां दे कच्छे, भज्ज गए वाहो दाहीआ। ओसे वेले शब्दी धार मैनूं दस्से, सुनेहड़ा दिता पुचाईआ। हुक्म अंदर दे के धक्के, दवारिउँ बाहर दिता कछुआईआ। तुहाङ्गा लेरवा केहड़ा कष्टे, चुरासी विच्चों कवण छुड़ाईआ। तुसीं गिआरां वार आंडिआं विच्च बणे बच्चे, घोगढ़ पिछले दिआं समझाईआ। तिन्न वार मेरा बाज तुहानूं सष्टे, छत्ती दिन तों वध्ध उमर ना किसे भुगताईआ। अन्त वेर बाज मेरी चरनी ढढ्टे, निउँ के सीस निवाईआ। कुछ खेल दस्स सतिगुर सच्चे, दर तेरे मंग मंगाईआ। मैनूं औं दिसदा एह तेरे सिख कच्चे, कच्चा तन्द नजरी आईआ। कर किरपा बख्श एह वी तेरे बच्चे, लहणा दे मुकाईआ। गोबिन्द किहा मेहरवान हो के करां कष्टे, देवां माण वडयाईआ। एन्नां नूं शौह दरया कोई ना सष्टे, जल धार ना कोई रुड़ाईआ। एसे कारन बिआस दे आए तष्टे, किनारे उत्ते डेरा लाईआ। गोबिन्द एन्नां पत्त रक्खे, नाता

ਜਗਤ ਨਾਲੋਂ ਤੁੜਾਈਆ। ਸਚਰਵਣਡ ਦਵਾਰੇ ਡਕੇ, ਜਿਥੇ ਫੇਰ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੂਰਬ ਲਹਣਾ ਰਿਹਾ ਸੁਕਾਈਆ।

ਸਗਨਾਂ ਪਿਛੇ ਆਏ ਨੌਂ ਸ਼ਿਕਾਰੀ, ਟੋਪੀਆਂ ਪਗਗੱਦੀ ਸਿਰ ਟਿਕਾਈਆ। ਇਕਕ ਦਾ ਨਾਂ ਵਿਚਚ ਗਿਰਧਾਰੀ, ਗੋਪੀ ਚਨਦ ਪਿਤਾ ਰਿਹਾ ਬਣਾਈਆ। ਉਹਦੀ ਪਤਥਰ ਠਾਕਰ ਨਾਲ ਧਾਰੀ, ਨਿੱਜ ਨਿੱਜ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਈਆ। ਉਹਦੇ ਘਰ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਸਧਰਾਂ ਭਰੀ ਲਾੜੀ, ਉਮਰ ਇਕਕੀ ਸਾਲ ਜਣਾਈਆ। ਗਰੀਬੀ ਵਿਚਚ ਸਦਾ ਕਰੇ ਦਿਹਾੜੀ, ਮਿਹਨਤ ਕਰ ਕੇ ਰੋਟੀ ਖਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਵੇਰਵ ਉਹ ਵੀ ਮੰਗਣ ਆ ਗੱਈ ਵਾੜੀ, ਸੀਸ ਝੁਕਾ ਕੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਬਾਂਕੇ ਤੇਰੀ ਸੋਹਣੀ ਲਗੇ ਦਾੜੀ, ਦਾੜੀ ਦਾ ਸਦਕਾ ਕੁਛ ਰਖੈਰ ਦੇਣਾ ਪਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਲੋਕ ਗਵਾਰ ਰਹਣਾ ਵਿਚਚ ਪਹਾੜੀ, ਬੁੜ੍ਹਿ ਸਮਯਨ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਯਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਹਤਥ ਵੇਰਵ ਕੁਹਾੜੀ, ਬਾਲਣ ਕਢੁ ਕੇ ਝਣੁ ਲੰਘਾਈਆ। ਨਾਲ ਤਿਕਰੀ ਰਕਰੀ ਆਰੀ, ਸਵਾ ਗਿਠ ਵਿਚਚ ਲੰਬਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ, ਏਹ ਦੁਃਖ ਅਫੂੰ ਪਹਰ ਸਤਾਈਆ। ਏਸੇ ਬਿਆਸ ਵਿਚਚ ਮੈਂ ਠਰਾਂ ਦਿਨ ਦਿਹਾੜੀ, ਰੋਜ ਨਹਾ ਨਹਾ ਕੇ ਵਾਸਤਾ ਪਾਈਆ। ਅਠਾਰਾਂ ਸਾਲ ਰਹੀ ਕੁੱਵਾਰੀ, ਕੁੰਭ ਵਿਚਚ ਪਾਣੀ ਰਕਰਵ ਕੇ ਜਲ ਪਿਣਡੇ ਉਤੇ ਵਹਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਬਧੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਧਾਰੀ, ਅੰਦਰੋਂ ਧੀਰਜ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਮੈਂ ਵੇਰਵ ਕੇ ਸੂਕਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਤੇਰੇ ਮਿਰਵਾਰੀ, ਬੇਨਤੀ ਦਿਤੀ ਸੁਣਾਈਆ। ਏਨ੍ਹਾਂ ਨਵਾਂ ਵਿਚਵਾਂ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਜਿਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੀਤਾ ਦੁਖਧਾਰੀ, ਪੋਸ਼ ਗੋਸ਼ ਨਿੱਜ ਰਸਨਾ ਨਾਲ ਲਗਾਈਆ। ਵੈਰਾਗ ਵਿਚਚ ਆ ਕੇ ਉਤੋਂ ਆਪਣੀ ਚੁੰਨੀ ਪਾੜੀ, ਟੁਕੜੇ ਦੋ ਦਿਤੇ ਕਰਾਈਆ। ਥਲਲੇ ਵਚਨਾ ਕੇ ਨੇਤਰ ਰੋ ਕੇ ਹੌਕਾ ਭਰ ਕੇ ਧਾਹਾਂ ਮਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ ਮੇਰੀ ਸਧਰਾਂ ਵਾਲੀ ਖਾਰੀ, ਉਤੋਂ ਭਾਰ ਦੇਣਾ ਲੁਹਾਈਆ। ਮੁਕਰੀ ਨੂੰ ਫਿਰਦਿਆਂ ਲਈ ਗੱਈ ਅਜ਼ਜ ਦੀ ਦਿਹਾੜੀ, ਕੀਮਤ ਹਤਥ ਨਾ ਕਿਸੇ ਫੜਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਅੰਤੇ ਦਿਸਦਾ ਨਾ ਤੂੰ ਪੁਰਖ ਨਾ ਤੂੰ ਨਾਰੀ, ਨਰ ਨਰਾਧਣ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਵੇਰਵੀ ਮੈਨੂੰ ਕਿਤੇ ਮੈਨੂੰ ਵਸਦੀ ਨੂੰ ਨਾ ਉਜਾੜੀਂ, ਸੂਕਰਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਲੇਖਵਾ ਸੁਕਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਫੇਰ ਸੁਸੀਬਤ ਆਵੇ ਭਾਰੀ, ਮੈਨੂੰ ਰਣਡੀ ਕਹੇ ਲੋਕਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਬਣਾਵੀਂ ਨਾ ਮਾਤ ਵਿਭਚਾਰੀ, ਕੁਕਰਮਾਂ ਤੋਂ ਲੈਣਾ ਛੁੜਾਈਆ। ਪਿਚਾਂ ਆ ਕੇ ਓਸ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਵਾਜ ਮਾਰੀ, ਸਦੋ ਕਰ ਕੇ ਰਹੀ ਬੁਲਾਈਆ। ਉਠ ਘਰ ਨੂੰ ਚਲ੍ਹੀਏ ਉਤੋਂ ਰਾਤ ਆਈ ਕਾਲੀ, ਅਨਧੇਰਾ ਰਿਹਾ ਛਾਈਆ। ਸਦੋ ਕਿਹਾ ਮਾਂ ਮੈਨੂੰ ਜਗਦੀ ਦਿਸੇ ਦੀਵਾਲੀ, ਦੀਪ ਮਾਲਾ ਸੋਹਣੀ ਵੇਰਵ ਵਰਵਾਈਆ। ਏਹ ਦੁਖੀਆਂ ਦਾ ਪਾਲੀ, ਸੂਰਬੀਰ ਬਾਂਕਾ ਵਡਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜੇ ਫਲ ਲਾ ਦੇਵੇ ਮੇਰੀ ਭਾਲੀ, ਅਮ੃ਤ ਰਸ ਖਵਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਲੇਖਵੇ ਲਗਗ ਜਾਏ ਘਾਲ ਘਾਲੀ, ਜੇਹੜੇ ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇਂ ਕਦਮ ਚਲ ਕੇ ਏਹਦੇ ਪਾਸ ਆਈਆ। ਮੇਰੀ ਬੁੜ੍ਹਿ ਅਜੇ ਬਾਲੀ, ਨਹੀਂ ਰੂਪ ਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਭ ਦਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਰਿਹਾ ਸੁਕਾਈਆ।

ਸਦੋ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਹਾੜੀ, ਨਿੱਤੁੰ ਕੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਸਿੰਘੂ ਕਹੇ ਮੈਂ ਏਸ ਦਾ ਲਾੜਾ, ਜੋੜ ਜਗਤ ਵਾਲਾ ਜੁੜਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਭਾੜਾ, ਪਤਣ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਸਦੋ ਕਿਹਾ ਏਹ ਧੁਰ ਦਾ ਸਿਕਦਾਰਾ, ਮੈਨੂੰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਕਮਲਿਆ ਬਣ ਜਾ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਮਿਰਵਾਰਾ, ਮਿਚਚਿਆ ਧੁਰ ਦੀ ਦੇਵੇ ਪਾਈਆ। ਫੇਰ ਲਭਣਾ ਨਹੀਂ ਬਿਆਸ ਕਿਨਾਰਾ, ਤਵੁਂ ਵਿਚਵਾਂ ਹਤਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਉਹ ਕਰ ਕੇ ਨਿਮਸਕਾਰਾ, ਧੂੜ ਚਰਨਾਂ ਨਾਲ ਚਰਨਾਂ ਉਤੇ ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਵ ਅਮੇਦਾ ਰਿਹਾ ਖੁਲਾਈਆ।

ਬਿਆਸ ਕਹੇ ਓਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛੇ ਸੱਤ ਆ ਗਏ ਮੰਡੀ ਦੇ ਸਿਕਦਾਰ, ਸੁੰਬ ਘੋੜਿਆਂ ਵਾਲੇ ਹਿਲਾਈਆ । ਸੋਹਣੇ ਸ਼ਸਤਰ ਤਨ ਸ਼ਿੰਗਾਰ, ਜੋਬਨ ਛਹਿਬਰ ਲਾਈਆ । ਦੂਰ ਖਲੋ ਗਏ ਕਦਮ ਨੌਂ ਦਸ ਪੱਜ ਚਾਰ, ਇਕਕ ਦ੍ਰੂਜੇ ਵਲ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਬਿਆਸ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਓਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਾਲ, ਅੰਦਰੋ ਅੰਦਰ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਟੇਡੀ ਅਕਰਖ ਕਰ ਕੇ ਥੋੜਾ ਜੇਹਾ ਦਿਤਾ ਜਮਾਲ, ਜਮਾਲ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪਿਵੁ ਬਦਲਾਈਆ । ਓਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰੀ ਔਣ ਭਹ ਪਿਆ ਕਾਲ, ਤਿੰਨਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਭ ਦੀ ਹੋਣੀ ਸਫ਼ਾਈਆ । ਜੇਬਾਂ ਵਿਚਿਆਂ ਕਢੁ ਕੇ ਰੁਮਾਲ, ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਹੱਤ੍ਹ ਸਾਫ਼ ਕਰਾਈਆ । ਝਾਵੁ ਭਥ੍ਥੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਅਜ਼ਜ ਮੈਨੂੰ ਬਣਾਓ ਦਲਾਲ, ਮੇਰੇ ਕਾਰਨ ਗੋਬਿੰਦ ਤਵੁ ਕਿਨਾਰੇ ਭੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਹੈਰਾਨੀ ਵਿਚ ਅੰਦਰੋ ਅੰਦਰ ਕਹਣ ਏਹ ਕੀ ਹੋਯਾ ਕਮਾਲ, ਸਾਨੂੰ ਕਵਣ ਖ਼ਬਰ ਸੁਣਾਈਆ । ਓਧਰਾਂ ਇਕਕ ਚਨਿਆਂ ਦਾ ਸੌਦਾ ਕਰੈਣ ਵਾਲਾ ਆ ਗਿਆ ਦਲਾਲ, ਜੋ ਮੰਡੀ ਦਾ ਸ਼ਾਹਕਾਰ ਅਖਵਾਈਆ । ਅਕਰਖ ਪੁਟ ਕੇ ਨੈਣ ਤਕਕ ਕੇ ਵੇਖਿਆ ਇਸ ਦੀ ਪਿਠ ਦੇ ਉਤੇ ਢਾਲ, ਸੋਹਣਾ ਰੰਗ ਚਮਕਾਈਆ । ਕਿਤੇ ਸਾਨੂੰ ਨਾ ਦੇਵੇ ਮਾਰ, ਖ਼ਵਡਗ ਖ਼ਵਣਡਾ ਤਠਾਈਆ । ਹੌਲੀ ਜੇਹੀ ਆਣ ਕੇ ਕੀਤਾ ਸਵਾਲ, ਸਾਥੀਆਂ ਦਿਤਾ ਜਣਾਈਆ । ਚਲੋ ਭਜੀਏ ਘੋੜਿਆਂ ਵਾਲੇ ਅਸਵਾਰ, ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਲਉ ਟਿਕਾਈਆ । ਝਾਵੁ ਭਥ੍ਥੇ ਕਿਹਾ ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਗੋਬਿੰਦ ਕਨ੍ਹੇ ਆਇਆ ਭਜ਼ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਅਜ਼ਜ ਦਾ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਵੱਡੇ ਆਇਆ, ਜੋ ਆਇਆ ਪਾਰ ਲਾਂਘਾਈਆ । ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਭਣਡੇ ਚਢਾਇਆ, ਪੌੜੀ ਦੋ ਜਹਾਨ ਨਾ ਕੋਈ ਵਖਾਈਆ । ਤੁਸੀਂ ਮਾਨਸ ਬਨਦੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇਆ, ਜੋ ਸਭ ਦਾ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ । ਮਾਰਦਾ ਨਹੀਂ ਸੋਧਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਵਾਲਣ ਆਇਆ, ਸਦ ਜੀਵਤ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਅਚਰਜ ਇਸ ਨੇ ਖੇਲ ਕਰਾਇਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਸਾਰਿਆਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇਆ, ਚਰਨੀਂ ਡਿਗ ਕੇ ਚਰਨ ਚੁੱਮ ਕੇ ਚਮ ਦ੃ਢ਼ਟੀ ਲਈ ਬਦਲਾਈਆ ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਛੇ ਇਕਕ ਕਸਾਈ ਮਛਲੀ ਫੜਨ ਵਾਲਾ ਆਇਆ, ਜਾਲ ਮੌਡਿਆਂ ਉਤੇ ਟਿਕਾਈਆ । ਕੁਣਡੀਆਂ ਦਾ ਅੰਗੋਂ ਮੂੰਹ ਭਵਾਇਆ, ਨੌਂ ਸੌ ਨਡਿਨਵੇਂ ਇਕਕੋ ਤਨਦ ਬਧਾਈਆ । ਢਾਈ ਢਾਈ ਤੌਲੇ ਗੋਸ਼ਤ ਸਭ ਦੇ ਅੰਗੇ ਟਿਕਾਇਆ, ਕਾਂਟਿਆਂ ਨਾਲ ਅਟਕਾਈਆ । ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚ ਅੰਦਰੋ ਅੰਦਰ ਕਰੇ ਸਲਾਹਿਆ, ਆਪਣਾ ਮਤਾ ਪਕਾਈਆ । ਜੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਬੇਪਰਵਾਹਿਆ, ਮੇਰਾ ਪੂਰ ਦਾ ਭਰਾਈਆ । ਨੌਂ ਸੌ ਨਡਿਨਵੇਂ ਮੀਨ ਇਕਕੋ ਵਾਰ ਦਾ ਫਸਾਇਆ, ਬਚਵ ਕੇ ਨਿਕਲ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਫੇਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਬਿਆਸ ਕਿਨਾਰੇ ਆਇਆ, ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਢਾਈ ਰੂਪਈਏ ਸੈਂਕਡਾ ਸਭ ਦਾ ਮੁਲਲ ਦੇਵਾਂ ਪਵਾਇਆ, ਪੱਝੀਆਂ ਵਿਚਿਆਂ ਰਕਮ ਥੋੜੀ ਲਵਾਂ ਬਣਾਈਆ । ਫੇਰ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਾਲੀ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਮਾਇਆ, ਤੁਸਰ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲ ਹੰਡਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਨਵਾਂ ਬਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿਵਾਇਆ, ਛੋਟਾ ਅਠਾਰਾਂ ਦਿਨ ਦਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਫੇਰ ਕਹਾਂ ਛੋਟੇ ਬਚ੍ਚੇ ਨੇ ਮੇਰਾ ਰੋਜ਼ਗਾਰ ਬਣਾਇਆ, ਸੌਦਾ ਸਚ ਕਰਾਈਆ । ਸੋਚਾਂ ਸੋਚਦਾ ਚਲਦਾ ਚਲਦਾ ਓਸੇ ਕਨ੍ਹੇ ਆਇਆ, ਜਿਥੇ ਗੋਬਿੰਦ ਭੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਝਾਵੁ ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਭਥ੍ਥਾ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਨਾਲ ਉਹਦਾ ਹਿਰਦਾ ਸਲਦਾ, ਤੀਰ ਨਿਰਾਲਾ ਦਿਤਾ ਲਗਾਈਆ । ਕੁਛ ਲੇਖਾ ਦੇ ਕਲ ਦਾ, ਮਚਿਆਂ ਦੇ ਨੌਂ ਵਡੇ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਜੂਏ ਵਿਚ ਲਾਏ ਸਵੇਂ, ਢਾਈ ਵੇਖਵਾ ਝੋਲੀ ਘੜੇ, ਇਕਕ ਨਾਲ ਮਨ ਦੀ ਵਾਸਨਾ ਮਾਰੇ ਫਕਕੇ, ਦੋਹਾਂ ਨਾਲ ਬਚਿਆਂ ਝਾਵੁ ਲਾਂਘਾਈਆ । ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਬਚਨ ਦਸ਼ਾ ਦੇ ਸਚ੍ਚੇ, ਤੇਰੇ ਧਾਰ ਕਿਥੇ ਕਚ੍ਚੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਚੋਰੀ ਅਕਰਖ ਮਿਲਾਈਆ । ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਮਾਹੀਗੀਰ ਚਰਨੀਂ ਢਹੇ, ਰੋ ਕੇ ਦਾ ਦੁਹਾਈਆ । ਮੇਰੇ ਪਾਪ ਕੌਣ ਕਵੇਂ, ਮੈਂ ਪੱਡਦਾ ਦਿਆਂ ਉਠਾਈਆ । ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਚਾਚੇ ਦੇ ਤਿੰਨ ਪੁੱਤ ਕਵੇਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਪਿਛੇ ਆਪਣੀ ਕੀਤੀ ਚਤਰਾਈਆ । ਏਸੇ ਘਾਟ ਉਤੇ ਵਾਰੇ ਵਾਰੀ ਆ ਕੇ ਸੁਡੇ, ਪਾਣੀ ਜਲ ਦਿਤੇ ਰੁਝਾਈਆ । ਓਧਰਾਂ ਭੌਂਕ ਪਏ ਚਾਰੇ

कुते, होका दे के रहे दृढ़ाईआ। उहनूं नजर आ गए ओसे वेले मेरे जन्म होए तिन्ह पुढ़े, अगगा पिच्छा नजर कोई ना आईआ। ओधरों भथे दा निशाना फेर छुट्टे, आपणा बल प्रगटाईआ। सहिआ खरगोश आपणीआं चारों टंगाँ उलटे, सिध्धा हो के कन्न हिलाईआ। रो के किहा गोबिन्द साडे अपराध वेरव ना होवीं गुस्से, सारे दुखीए तेरे अगगे कुरलाईआ। धन्न भाग जे तेरा दर्शन पाया साचे जुस्से, साडे जिस्म दे बदलाईआ। तेरे बिनां कोई ना पुच्छे, पुशत पनाह हत्थ ना कोई टिकाईआ। जुग जन्म दे विछडे आ गए रुट्टे, रुसिआं लै मनाईआ। किरपा कर के बणा आपणे पुत्ते, पिता हो के दे वडयाईआ।

बिआस कहे मैं खेल वेरवे वेले ओसे, सन्मुख हो के अकरव खुलाईआ। ओधरों वणजारा वेरवण आ गिआ इकक धुँसे, कन्नी लाल पीली बणाईआ। सोहणी उन नाल गुंदे, डेरे ढाई उंगलां रखवाईआ। उहदे पिच्छे तिन्ह आ गए गुंडे, सोटे मोहिंआं उत्ते टिकाईआ। अगगे नौजवान सुरसती अस्सी कदम ते सिष्टे रही डुंगे, हत्थ बाजरे नाल छुहाईआ। उहदे कन्नीं सी ढाई तोले दे बुंदे, मोती नौं नौं जुझाईआ। वाल चोटी उत्ते पिच्छों अगगे नूं गुंदे, लिटां मथ्ये उत्ते लटकाईआ। ओने चिर नूं चौदां कहु आ गए गुंगे, इशारयां नाल इकक दूजे समझाईआ। जे सानूं कुझ बाजरा पा देवे झोली विच्च झुंगे, रुंगा कर के लईए खाईआ। ओने चिर नूं गवालण लै के आ गई दूधे, मटकी सिर दे उत्ते उठाईआ। दो बुछे आ गए डुड्हे, हत्थां नाल चल्लण वाहो दाहीआ। ओधरों मैंडक नौं निकल के बाहर कुद, आपणी आपणी छाल वरखाईआ। गोबिन्द सभ दीआं आसां बुज्जे, कन्हु उत्ते बैठा भार वक्खी वाला पाईआ।

ओधरों किनारे तककया दूजे, दो गज देण दुहाईआ। अंदरों बड़ा दुःखे, दर्द रहे सुणाईआ। गोबिन्द असीं इकी जन्म दे भुकरवे, गुर हरि गोबिन्द गिआ समझाईआ। जंगलां विच्च रहे लुके, प्रभासां विच्च झट्ट लंघाईआ। बिन तेरे साडा पैंडा मूल ना मुक्के, अगला पन्ध ना कोई चुकाईआ। ओधरों ओन्हां दा महावत अगग रकरव रिहा सी उत्ते हुक्के, फूक मुख नाल लगाईआ। लकड़ी दे थां ओस बाल दित्ते किक्करां दे तुक्के, जिन्हां दे अंदर बीज देण दुहाईआ। बौहड़ी असीं अद्ध असमानों टुट्टे, धरती उत्ते आपणा आप रुलाईआ। साडी वात कोई ना पुच्छे, फल फुल्ल कम्म किसे ना आईआ। पता नहीं गोबिन्द किहड़ी गल्लों साडे नाल रुस्से, दूर बैठा अकरव ना कोई खुलाईआ। उच्ची कूक पुकार किहा बौहड़ी दरोही सतिगुर नालों कदे ना किसे दी टुट्टे, जगत जीवण कम्म किसे ना आईआ।

ओधरों तिन्ह चोर आ गए जिन्हां जांदे राही लुट्टे, चांदी तरेठ तोले झोली पाईआ। ओधरों इकक सवाणी आ गई जिस ने शिंगार कीता आपणे सज्जे गुट्टे, चूड़ीआं मुलम्मे वालीआं पाईआ। चोर ओसे वेले उहदे उत्ते तुट्टे, आपणा बल वरखाईआ। ओन लाह के कंगण ओन्हां अगगे सुट्टे, दो हत्थीं ताली दित्ती वजाईआ। औह वेरवे गोबिन्द तुहांडी जड़ पुट्टे, जो मेरा पिता माईआ। मैनूं आपे गोदी चुक्के, बच्ची आपणी लए बणाईआ। ओधरों टोपी विच्च रो पए तुक्के, बौहड़ी बौहड़ी कर सुणाईआ। भैण की तूं वी साडे नाल गुस्से, तेरे

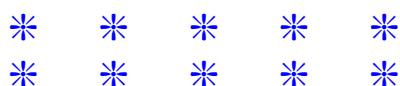
अग्गे वास्ता पाईआ। जे फड़ के साड़ी अग्नी अग्ग अंगिआर वाली सवाह कर के उहदे चरनां उत्ते सुईं, धूड़ बण के खुशी लईए मनाईआ। ओधरों दो नौजवान आ गए राह घुस्से, परेशानी विच्च परेशान नजरी आईआ। ओन्हां दे अंदर इक्को लहर उठे, हौली हौली रही हिलाईआ। तुहाँ वेले अन्त अखीरी चुक्के, चक्क खूह वांगूं फेर नजर किसे ना आईआ। उह इक्क दूजे नूं रहे पुच्छे, आपणा आपणा हाल सुणाईआ। ओधरों सद्व साल दी माई बुड़ी तिन्न भुंन के आई गई भुई, पाटे चीथड़ नाल रखाईआ। वे बच्यो जे तुहानूं पार किनारे वाला पुच्छे, पसचाताप दए मुकाईआ। तुहाँ अंदर ओस दा प्रेम फुई, फट जन्म जन्म दा दए मिटाईआ। औह वेरवो सूकर ओसे दे तीर नाल फट्टे, खरगोश खुदी गिआ गवाईआ। ओसे ने तारने पत्थर वट्टे, मेहर निगाह नजर जिधर उठाईआ। ओसे वेले सारे उठ के नस्से, भज्जे वाहो दाहीआ। बिआस निमाणा हो के राह दोहां विचकारों छड़े, जल धारा अग्गे पिच्छे ना कोई हिलाईआ। गोबिन्द किहा नेड़े आइआं नूं आओ मेरे डड़े, बच्यो दिआं वडयाईआ। अज्ज तों तुहानूं आपणे लावां अग्गे, अगला पन्ध मुकाईआ। चुरासी विच्चों कछु, जम की फासी दित्ती तुझाईआ। फेर जिस वेले आवां तुसीं सारे आओ सहे, मेरे नाल मेरा संग बणाईआ। मैं मनुश बणौणे सन्त बणौणे भगत बणौणे तुसीं रहोते गधे, लूले लंगड़े टुंडे आपणे नाल मिलाईआ। मेरे प्यार अंदर बद्धे, तत्ती वा कदे ना लग्गे, सदा रहो सज्जे खब्बे, अग्गे पिच्छेसोहणा जोड़ जुडाईआ।

बिआस कहे मैं परेशान हो के दोवें हत्थ बद्धे, निउँ के वास्ता पाईआ। साहिब सतिगुर तैनूं केहड़े लगदे चंगे, मैनूं दे समझाईआ। की जेहड़े नहौंदे गोदावरी गंगे, सुरसती जमना तारीआं लाईआ। गोबिन्द किहा बिन मेरे प्यार सारे गंदे, नहावण धोवण कम्म किसे ना आईआ। जेहड़े मुहब्बत विच्च रंगे, कदे ना होवण नंगे, मन्दयां दे मंदे आपणे घर वसाईआ। बिआस किहा की फेर पाहुल देवें नाल खण्डे, जल पाणी किस बिध वंडे, जाम केहड़ा दोवें पिआईआ। गोबिन्द किहा ओन्हां दे अन्तर निरंतर हो के मेरी धार लंघे, मैं रहण ना देवां दो रंगे, फसा के आपणे फंदे, दन्दे अगले दिआं बणाईआ। सदा रक्ख के ठंडे, बिना बन्दगी तों पार करा के आपणे बन्दे, तूं मेरा मैं तेरा ढोला सुणा के छन्दे, आपणा रंग वरखाईआ। बिआस किहा की फेर वी आएं मेरे कन्छे, आपणा चरन छुहाईआ। गोबिन्द किहा तेरे तों पार मेरे गुरमुख चंगे, जिन्हां नाल मिल के आपणा झट्ट लंघाईआ। एसे कारन गुरमुखो तुहाँ नाते गंछे, कीता कौल भुल्ल कदे ना जाईआ। गुरमुख गुरसिख भावें मैथों कुछ मंगे भावें ना मंगे, जिस दा देणा ओसे दी झोली पाईआ।

बिआस किहा तेरी जोबन जवानी केहड़े थां हंछे, टिकाणा दे दरसाईआ। गोबिन्द किहा बिआस जिथ्ये बेआसा कोई ना लैंघे, जग नेत्र अकर्ख ना कोई उठाईआ। ओथ्ये गुरमुखां दे अंदर मेरे सिँघासण चंगे, जिन्हां दी शाल दोशाल कीमत ना कोई रखाईआ। बिआस किहा की फेर करें जंगे, मैनूं दे दृढ़ाईआ। गोबिन्द किहा अज्ज तों एह भथ्ये धो के पुरख अकाल दे चरनीं टंगे, जगत शस्त्रां वाली ना कोई लड़ाईआ। हुक्मे अंदर खण्ड ब्रह्मण्डे, जिथ्ये चमके ना कोई चंड परचंडे, इक्को मेरा नूर कूड़ सारा दए मिटाईआ। मेरा खेल

ਸਮਝੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਂਡੇ, ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਣੇ ਕਿਧੁਂ ਪੁੱਤਰ ਚਾਰੇ ਵੱਡੇ, ਰਖੇਲ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕਰਾਈਆ। ਬਿਆਸ ਕਿਹਾ ਤੇਰਾ ਗੁਰਮੁਖ ਓਸ ਵੇਲੇ ਕੀ ਕੁਛ ਤੈਥੋਂ ਮਂਗੇ, ਕੀ ਵਸਤ ਦੇਵੇਂ ਵਰਤਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਔਜ਼ਾਂ ਦਾ ਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਕੋਈ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਨਹੀਂ ਵੱਡੇ, ਵੱਡਾਂ ਵਿਚਿ ਗੁਰਮੁਖ ਨਾ ਕਦੇ ਰਖਾਈਆ। ਜੋ ਚੜ੍ਹ ਗਏ ਮੇਰੇ ਡਣਡੇ, ਅੜਤ ਮੇਰੇ ਵਿਚਿ ਬਹਿ ਕੇ ਮੇਰੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਬਿਆਸਾ ਚਰਨ ਚੁਮ੍ਮ ਲਾ ਤੇਰੇ ਭਾਗ ਹੋ ਜਾਣ ਚੰਗੇ, ਚੰਗਿਆਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨਾਲ ਦਿਆਂ ਵਡਧਾਈਆ। ਏਸੇ ਕਾਰਨ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਲ ਲੱਘੇ, ਪਤਣਾਂ ਤਤਾਂ ਦਿੱਤਾ ਟਪਾਈਆ।

ਬਿਆਸ ਕਿਹਾ ਗੋਬਿੰਦ ਐਹ ਵੇਖ ਮੈਨੂੰ ਕੁਛ ਦਸ਼ ਰਿਹਾ ਸਾਂਝੇ, ਢਾਪਰ ਅੜਤ ਅਖੀਰ ਸਮਝਾਈਆ। ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਮੈਨੂੰ ਸਾਰੇ ਦਿਸਦੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਗਂਜੇ, ਪੱਡਦਾ ਉਪਰ ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਈਆ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਸਾਰੇ ਹਾਏ ਹਾਏ ਕਰਦੇ ਫੱਡ ਕੇ ਕਨ੍ਧੇ, ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਭਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾਈਆ। ਮੈਂ ਵੇਖਦਾ ਜੇਹੜੇ ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਪਤਣ ਲੱਘੇ, ਰੰਗਣ ਅਗਲੀ ਗਏ ਰੰਗਾਈਆ। ਓਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਸੁਥਰੇ ਵਜੋਂਦੇ ਆ ਗਏ ਡਣਡੇ, ਤੇਰੀ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਓਧਰਾਂ ਪਵਣ ਚਲ ਪਈ ਠੰਡੇ, ਸਿਰਾਂ ਬੋਦੀਆਂ ਰਹੀ ਹਿਲਾਈਆ। ਪਵਣ ਝਕੋਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸਾਰੇ ਪਿੰਡਿਤੁੱਂ ਹੋ ਗਏ ਨਂਗੇ, ਧੋਤੀ ਹਤਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਅਕਰਵਾਂ ਮੀਟ ਹੋਏ ਸ਼ਰਮਿੰਦੇ, ਨੇਤਰ ਨੈਣ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲਾਈਆ। ਬਿਆਸ ਕਿਹਾ, ਕਿਧੁਂ, ਮਰ ਗਏ ਜੀਂਦੇ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਮਿਟਾਈਆ। ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ ਸਾਰੇ ਰਲ ਕੇ ਕੂਂਦੇ, ਹਾਏ ਹਾਏ ਕਰ ਸੁਣਾਈਆ। ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਡਿਗ ਪਾਏ ਭਾਰ ਸੂਹ੍ਹ ਦੇ, ਸਿਰ ਗੋਬਿੰਦ ਚਰਨਾਂ ਵਲ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਬਿਆਸ ਕਿਹਾ ਗੋਬਿੰਦ ਏਹ ਨੇਡੇ ਪੁੱਜ ਗਏ ਤੇਰੀ ਬੱਢਣ ਦੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਏਹ ਧੁਰ ਦਾ ਸਚਾ ਮਾਹੀਆ। ਮੈਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿਚਿਆਂ ਸੁਣਿਆ ਸਭ ਕੁਛ ਹਤਥ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ, ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਤੇਰੇ ਰਖੇਲ ਜ਼ਰਾ ਛੂਹ ਦੇ, ਛੋਂਹਦਿਆਂ ਸਭ ਦਾ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੋਗ ਮਿਟਾ ਦੇ ਲੂੰ ਲੂੰ ਦੇ, ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਤੇਰਾ ਜਸ ਗਾਈਆ। ਨਾਦ ਸੁਣਾ ਦੇ ਤੂੰ ਹੀ ਤੂੰ ਦੇ, ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਧੁਨ ਉਪਜਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਬਿਆਸਾ ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਏਹ ਮਾਲਕ ਵੱਡੇ ਤਿੰਨਾਂ ਮਾਹਲਾਂ ਵਾਲੇ ਖੂਹ ਦੇ, ਹਲਟ ਪੁਟੇ ਸਿਧੇ ਭਵਾਈਆ। ਏਹ ਕੁਤੇ ਓਸੇ ਜੂਹ ਦੇ, ਜਿਥੋਂ ਰਖਰਗੋਸ਼ ਨਵੁ ਕੇ ਆਈਆ। ਓਧਰਾਂ ਕੁਛ ਸਾਂਦੇਸ਼ ਆ ਗਏ ਭਗਤ ਧੂਰੂ ਦੇ, ਧਰੋਹ ਕਰੀਂ ਨਾ ਗੁਰੂ ਗੋਸਾਈਆ। ਕੀ ਹੋਯਾ ਜੇ ਏਹ ਮਾਲਕ ਖੂਹ ਦੇ, ਹੁਣ ਦਰਵੇਸ਼ ਤੇਰੀ ਬੱਢਣ ਦੇ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਮੇਹਰ ਨਿਗਾਹ ਨਾਲ ਲੇਖੇ ਸੁਕਾਵਾਂ ਬਿਆਸ ਤੇਰੀ ਰਜੂਅ ਦੇ, ਵਜੂਹ ਵਜ਼ਾ ਨਾਲ ਬਣਾਈਆ। ਸਾਰੇ ਕਹਣ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਤਿਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕਲਿਜੁਗ ਅੜਤ ਆਪਣੇ ਰਖੇਲ ਵਰਖੌਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਦੇ, ਸ਼ਰਅ ਵਿਚਿਆਂ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲਾਂਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਲੇਖਿਆਂ ਵਿਚਿਆਂ ਲੇਖੇ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਪਾਈਆ। (੧੪ ਮਧਘਰ ਸ਼ੈ ਸਾਂ ੨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੱਧ)

ਬਿਆਸ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਕਨ੍ਹੇ ਆ ਗਿਆ ਬਾਘ, ਮੁਰਖ ਖੁਨ ਨਾਲ ਰੰਗਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਜਗਦਾ ਵੇਖ ਚਿਰਾਗ, ਚਾਰਾਗਾਹਾਂ ਵਿਚਿ ਦਿਸੀ ਰੁਣਨਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਸ਼ਬਦੀ ਅੰਦਰਾਂ ਮਾਰੀ ਆਵਾਜ਼, ਮੇਰੀ ਪਿਛਲੀ ਸੁਰਤ ਖੁਲਾਈਆ। ਜਾਂ ਵੇਖਦਾ ਮੈਂ ਬਾਲੀ ਜਿਸ ਸੁਗਰੀਵ ਦਾ ਖੋਹਿਆ ਤਾਜ, ਨਾਰੀ

जोर नाल दबाईआ। राम दा भुल्ल के राम राज, आपणा बल वधाईआ। अंदर मेरे मैनूं दिसिआ दाग, पवित्र साफ ना कोई कराईआ। मेरी कूक के निकली चांग, भबक दी बजाए तभक के हाल सुणाईआ। ओधरों जल दी आ गई कांग, लहर लहर नाल टकराईआ। बांस दी सोटी रुढ़दी आई डांग, साढे तिन्ह हथ्य रूप बदलाईआ। उहदे पिछे इक्क नजरी आई टांग, पैर अद्वा रही वरवाईआ। जिस दे विच्च गोबिन्द मिलण दी तांघ, आसा नाल बणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, पूरब लेखा रिहा समझाईआ।

बिआस कहे जिस वेले बाघ लग्गा रोण, मैं करवट लई बदलाईआ। एथे आया कौण, नेत्र नीर वहाईआ। शब्द स्नेहा दित्ता पौण, मैनूं दित्ता दृढ़ाईआ। ओधरों आशा नष्टी आई रौण, बिनां सीस तों दए दुहाईआ। हथ्य मल के आई पछतौण, पसचाताप विच्च दुहाईआ। पिछला हाल आई सुणौण, पड़दा रही चुकाईआ। जिस वेले मैं राम नूं आया सां मुकौण, आप मुकक के आपणा आप मुकाईआ। ओस वेले राम ने शब्दी हुक्म नाल धफफा लाया मेरी धौण, मैनूं दित्ता दृढ़ाईआ। त्रेता द्वापर तैनूं दिता सौण, कलिजुग अकरव रखुलाईआ। जिस वेले शब्दी गोबिन्द दुर्खीआं दा दर्द आया वंडौण, गरीब निमाणयां गले लगाईआ। सचखण्ड दवारे आया पुचौण, फड़ बाहों पार लंघाईआ। पूरब लहणा सभ दा आया चुकौण, लेखा दए मुकाईआ। कूड़ी क्रिया आया ढौण, सुच्च सुच्च प्रगटाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दा खेल आप वरवाईआ।

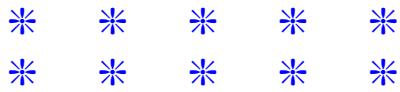
बिआस कहे मेरे विच्च रुढ़दी आई कंडिआं वाली छापी, टाहणीआं नौं वंड वंडाईआ। कंडिआं दी नोक उत्ते नौं नौं पापी, जेहडे सतिगुर तों मुख भवाईआ। गोबिन्द ओन्हां दी शब्द धार वरवाई पाती, बिन अकरवां दित्ता दृढ़ाईआ। मैं हस्स के कीती हासी, खुशीआं नाल ताली दित्ती वजाईआ। ओधरों मंडी वाले राजे दी आ गई मासी, जेहडी नौं साल पहले आपणा तन गई तजाईआ। ओनूं अन्त अखीर गोबिन्द मिलण दी आसी, आसा आपणे नाल रखाईआ। जिस दे नाल नीच जात दी दासी, आयू सत्तर साल वंड वंडाईआ। उह जम्मीं सी विच्च कांसी, पिता चन्दू नाउं धराईआ। नीवें घर दी जाती, सेवा विच्च वडयाईआ। अन्त वेले मरन लग्गी ओस नूं गल्ल आरवी, मेरा मिल्या ना गोबिन्द माहीआ। सभ तों प्रीत चंगी मेरी नाल चाची, जेहडी राम दा इष्ट मनाईआ। जिस ने डोली विच्च पैण लग्गी मैनूं साबण दी दित्ती गाची, हथ्य मेरे फड़ाईआ। जिनां चिर नजर ना आवे साख्याती, सन्मुख हो के सोभा पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा साचा वर, मेहर नजर नाल तराईआ।

राणी किहा एह मेरी गाची साबण, आशा विच्च दबाईआ। अज्ज होई वड वड भागण, गोबिन्द मिल्या बेपरवाहीआ। मैं एस नूं आई आरवण, तेरी ओट तकाईआ। ओने चिर नूं गोबिन्द कच्ची लक्कड़ दी भन्न के दातण, दन्दां हेठ दबाईआ। उहदी अंदरों सुरती लग्गी पाटण, पड़दा दित्ता उठाईआ। वेख्या खेल गोबिन्द नाल पुरख अबिनाशन, नूर नुराना नजरी आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साचा रंग रिहा वरवाईआ।

बिआस कहे मेरे अंदर रुढ़दे आए ककरव, घौंसला बणया नजरी आईआ। जिस दे विच्च इक्क बच्च, तिन्न दिन दी उम्र खवाईआ। उस दे कोल खाण नूं कच्च, दूजी वस्त ना कोई टिकाईआ। नेड़ आ के ओन तकया नाल अकरव, गोबिन्द कन्हू बैठा सोभा पाईआ। नंना पिआ हरस्स, खुशीआं विच्च ताली दिती लगाईआ। सूरबीर हुण ते मैनूं रकरव, रुढ़दिआं पार कराईआ। मैं उह तलवंडी वाला जट्ठ, जिस दी खेती मझीआं दिती खवाईआ। बड़े जन्म लए कट्ठ, दुःख दर्द ना कोई वंडाईआ। हुण आ गया तेरे तट्ठ, किनारे उत्ते डेरा लाईआ। बौहड़ी हुण ना देवीं छट्ठ, रो रो दिआं दुहाईआ। एने चिर नूं पाणी विच्चों मार के छाल डछु, ओसे घोसले विच्च बैठी आईआ। गोबिन्द मैं वी नहीं होणा अछु, तेरी ओट तकाईआ। मैनूं चुरासी विच्चों कछु, मैं तेरी जन्म वेले दी दाईआ। जेहड़ी शरीर गई छछु, नाता जगत तुडाईआ। मैथों भुल्ल होई मैं तैनूं टेकिआ नहीं सी मथ्थ, बच्चा समझ के जमीन उत्ते दिता लटाईआ। गोबिन्द अग्गों पिआ हरस्स, तेरी सेवा लेखे लाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सिर आपणा हत्थ टिकाईआ।

बिआस कहे मेरे विच्च रुढ़दा आया बूर, भज्जया वाहो दाहीआ। ओनां विच्चों इक्क पत्ता सी खजूर, जिस दी नोक अग्गों तिकर्खी नजरी आईआ। उहदे उत्ते पई सी धूड़, मिट्टी घट्टे नाल वडयाईआ। सोहणा बणया पूर, कट्ठे हो के झट्ट लंधाईआ। ओनां वेख्या गोबिन्द खड़ा दूर, दूर दुराडा डेरा लाईआ। नेड़े आया नूर, नूर विच्च रुशनाईआ। ओनां रो के किहा मैं पत्ता नहीं खजूर, खुशी नाल जणाईआ। मैं उह पत्थर जिथ्थे मूसा डिग्गा उत्ते कोहतूर, आपणा आप भुलाईआ। ओस वेले मैनूं आया गरूर, हँकार विच्च सजदा ना कोई कराईआ। ओस ने हुक्म दिता जरूर, मैनूं दिता दृढाईआ। तेरा लेखा कलिजुग गोबिन्द मेटे जिस ने तारने मूरख मूढ़, मुग्धां पार कराईआ। मेरी सांभ के रखीं एह धूड़, तेरे उत्ते दिती टिकाईआ। तूं उतरना ओस दे पूर, मूसे किहा मैनूं पुरी अनन्द दा वासी नजरी आईआ। बिआस किहा मैं हैरान होया मेरा सङ्गना फज्जूल, पता नहीं एह क्यों सभ नूं पार कराईआ। गोबिन्द हरस्स के किहा बिआस मेरा जगत अकरवां वाला नहीं मज्मून, गुर अवतार पैगम्बरां वाला नहीं कानून, ना मालूम आपणा खेल कराईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णु भगवान, जुग चौकड़ी वेरवे सारे बालक बच्चे मासूम, छोटे वड्हे आपणे रंग रंगाईआ।

(१५ मध्यर शै सं २ प्रेम सिंघ)

बिआस कहे फेर भथ्था पिआ बोल, तिन्न वार आवाज लगाईआ। मैनूं सदिआ आ मेरे कोल, तैनूं दिआं दृढाईआ। सतिगुर दे चोल, धुर दे दिआं समझाईआ। एस ने जोती धार जाणा मौल, शब्दी रूप वटाईआ। अज्ज दा याद कर कौल, इकरार दिआं सुणाईआ। जिस वेले मुळ के आया उप्पर धौल, निरगुण हो के फेरा पाईआ। साचे धाम

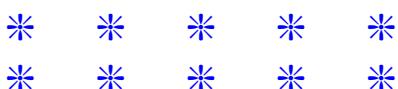
बैठा रहे अडोल, हुक्मे अंदर हुक्म वरताईआ। ओस वेले बिआस भावें शास्त्र सिमरत वेद पुरान गीता जगत ज्ञान अज्जील कुरान खाणी बाणी किन्नां वजावे ढोल, बिन गोबिन्द किरपा अक्ख ना कोई खुलाईआ। बिआस कैहंदा भथ्या मेरे दिल नूं पैंदा हौल, की एहो जेही कार कमाईआ। भथ्या कहे तूं ना समझ मरवौल, मैं सच्च दित्ता दृढ़ाईआ। कोई हिसाब ना ला सके पांधा रौल, पंडतां चले ना कोई चतराईआ। इस दा भेव जाणे कौण, गुण कवण गाईआ। जिस नूं झुकदे पवण पौण, पाणी बसन्तर सीस निवाईआ। जरूर गुरमुखां फेर आपणे नाल आवे मिलौण, मेला लए कराईआ। चौह जुगाँ तों वक्खरा आपणा नाम आए जपौण, ढोला इक्को दए सुणाईआ। सचरवण्ड दवार आए बहौण, मेहर नजर उठाईआ। जोती जोत सस्प हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, उजडिआं आए वसौण, वसदिआं उजाड के खुशी मनाईआ।

बिआस कहे भथ्या औह वेख उडदी आ गई भन्हीरी, रवम्ब नाल रही हिलाईआ। एहदा मेल होया तकदीरी, इस दी तकदीर रही जणाईआ। उच्ची कूक के पुच्छण लग्गी मैनूं दस्सो केहडी चंगी फकीरी, जेहडी फिकर दए गवाईआ। ओधरों इक्क मालण रेड़दी आ गई गडीरी, टोकरीआं फुल्लां नाल भराईआ। ओधरों मुसाफर पींदा आ गया बीड़ी, दमे दा रोग रिहा सताईआ। ओधरों फकीर आ गया हत्थ विच्च लै जंजीरी, कुल्ला सीस उत्ते टिकाईआ। बिआस कहे मैनूं वेख के होई दिलगीरी, फेर कट्ठे हो के डेरा बैठे लाईआ। गोबिन्द खुशी नाल मेरे मस्तक उंगली फेरी, लकीर दित्ती खिचाईआ। ओने चिर नूं रुढ़दी आ गई टैहणी इक्क बेरी, बेरां नाल भरी सोभा पाईआ। ओने चिर नूं वणजारा चूड़ीआं वाला मार के आया फेरी, होका गराँ गराँ सुणाईआ। ओने चिर नूं आवारा फिरदी आ गई वछेरी, उमर दस महीने बणाईआ। सारयां रो के किहा गोबिन्द हुण ना ला देरी, विछड़े लै मिलाईआ। ओन्हां विच्चों भन्हीरी किहा गोबिन्द तैनूं चंगी लग्गे केहडी, सानूं दे समझाईआ। किस नूं चाढ़े आपणी बेड़ी, किस नूं वैहदे वहण वहाईआ। गोबिन्द किहा तुहाढ़ी प्यार धार मेरी, विचार पिछली दिआं समझाईआ। जिस तुहाढ़ी जड़ उखेड़ी, उह वी दिआं समझाईआ। सारयां रो के किहा साडे विच्चों पापां भरी केहडी, सभ तों वड़ी नजरी आईआ। गोबिन्द किहा हुण तुहानूं बणा के आपणी चेरी, चिरी विछुन्नयां दुक्ख गवाईआ। फिरना पए ना अंडज जेरी, उत्भुज सेतज ना कोई भवाईआ। पिच्छे सज्जा भुगत लई बथेरी, सतिगुर तों भुलिआं मिली सजाईआ। जोती जोत सस्प हरि, आप आपणी किरपा कर, भेव अभेदा रिहा खुलाईआ।

ओन्हां विच्चों वछेरी किहा मैं अज्जे दवक, बेनन्ती दिआं सुणाईआ। जिस वेले बल मेरे चढ़या लक्क, आपणा आसण लाईआ। मैं तीस कोस ते जा के गई थक्क, रो रो हाल सुणाईआ। बल उतर के मैनूं मारया धक्क, मूँह दे भार सुटाईआ। मैं रो के किहा पुरख समरथ, मेरा हो सहाईआ। श्री भगवान किहा तैनूं सुणावां सच्च, हुक्म दिआं दृढ़ाईआ। एह नहीं मेरे हत्थ, नाता गोबिन्द नाल जुड़ाईआ। तिन्न जुग आपणे विच्च लवां रक्ख, मात जन्म ना कोई भवाईआ। फेर कर प्रगट, आसण पलाणा ना कोई टिकाईआ। जिस

ਵੇਲੇ ਗੋਬਿੰਦ ਆਧਾ ਬਿਆਸ ਤਵੁ, ਕਿਨਾਰੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਤੂ ਆਪੇ ਔਣਾ ਨਵੁ, ਆਪਣਾ ਪਨਥ ਮੁਕਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਲਹਣਾ ਸੁਕਾਵੇ ਝੜ੍ਹ, ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਗੇਡ ਕਟਾਈਆ। ਰੋ ਕੇ ਕਿਹਾ ਨਾਲ ਅਕਰਵ, ਅੱਖੀਰ ਦਿੱਤਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਚਰਨਾਂ ਤੱਤੇ ਗੰਡ ਢਹੁ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਮਿਟਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਪਿਠ ਤੱਤੇ ਫੇਰ ਕੇ ਹਤਥ, ਪਿਛੋਂ ਦੁੰਬ ਦਿੱਤੀ ਹਿਲਾਈਆ। ਹੁਣ ਓਥੇ ਜਾ ਕੇ ਵਸ, ਜਿਥੇ ਮੇਰੇ ਗੁਰਮੁਖ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਮੈਂ ਸਭ ਦਾ ਇਕਕੋ ਘਰ ਕਰਨਾ ਇਕਠ, ਦੂਜੀ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥੁ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲਾਂਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਰਬ ਕਲਾ ਸਮਰਥ, ਅਕਥ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ।

(੧੫ ਮਧਘਰ ਸ਼ੈ ਸਾਂ ੨ ਕਰਤਾਰ ਕੌਰ)

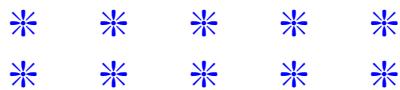
ਬਿਆਸ ਕਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਰੇ ਤੱਤੇ ਛੁਹਾਯਾ ਹਤਥ, ਪੰਜਾ ਪੰਜਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਦੂ਷ਟੀ ਵਾਲੀ ਅਕਰਵ, ਸੂ਷ਟੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦਿਤਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਨਜ਼ਰੀ ਆਧਾ ਅਗਮਮ ਅਥਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਵਾਲੀ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਮਹਿੰਮਾ ਗਾ ਕੇ ਗਏ ਅਕਥ, ਰਸਨਾ ਜਿਛਾ ਬਤੀ ਦਨਦ ਢੌਲਿਆਂ ਵਿਚਚ ਸੁਣਾਈਆ। ਸੋ ਸ਼ਵਾਮੀ ਅੱਤਰਜਾਮੀ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਿਰੱਕਾਰ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇ ਸਚਚ, ਸਚਚ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਜਣਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਨ ਤ ਹੋਣਾ ਪ੍ਰਗਟ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਜਾਹਰ ਜਾਹਰ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਨੌਂ ਰਖਣਡ ਪ੃ਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਰਖਣਡ ਪੁਰੀ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਤਾਲ ਗਗਨ ਗਗਨਾਂਤਰ ਜਿਸ ਨੇ ਇਕਕੋ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਹਣੁ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪਣੀ ਦਾਏ ਵਰਤਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਝਗੜਾ ਸੁਕਾਏ ਗਂਗਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਤੀਰਥ ਅਠੁ ਸਭੁ, ਤਵੁ ਕਿਨਾਰਾ ਵੇਰਵੇ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ। ਨੌਜਵਾਨ ਮਰਦ ਮਰਦਾਨ ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਚਲਾਏ ਅਗਮੀ ਰਥ, ਬਣ ਰਥਵਾਹੀ ਧੁਰ ਦਰਗਾਹੀ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਜਿਸ ਦੀ ਕਰ ਕੇ ਗਏ ਆਸ, ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਸਭ ਦੀ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ।

ਅਗੋਂ ਰੋ ਕੇ ਕਿਹਾ ਬਿਆਸ, ਨੇਤ੍ਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕਵਣ ਹੋਵੇ ਤੇਰਾ ਦਾਸ, ਧਾਰਕ ਕਵਣ ਅੱਖਵਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਸੈਹਜੇ ਕਿਹਾ ਭਗਤਾਂ ਬਣੇ ਸਾਥ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਹੋਵੇ ਗਾਥ, ਕਿਨਾਰਾ ਸੋਹੇ ਇਕਕੋ ਘਾਟ, ਪਤਣ ਆਪਣਾ ਦਾਏ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਨਾ ਜਾਤ ਪਾਤ, ਊੱਚ ਨੀਚ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਾਰਖ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਤ, ਘੜੀ ਪਲ ਜਗਤ ਵਾਸਨਾ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥੁ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਧਾਰ ਦਾਏ ਦੂਢਾਈਆ।

ਬਿਆਸ ਕਹੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਹਤਥ ਨੇ ਪਾਧਾ ਭਾਰ, ਭਵ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਦਿੱਤਾ ਕਰਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਆਧਾ ਸੁਹਮਮਦ ਨਾਲ ਚਾਰ ਧਾਰ, ਸਨਮੁਖ ਬੈਠਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਦਾ ਬਣ ਕੇ ਰਖਿਦਮਤਗਾਰ, ਖਾਵਦਮ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਨਿਉੰ ਨਿਉੰ ਕਰੇ ਨਿਸਮਕਾਰ, ਸਜਦਿਆਂ ਵਿਚਚ ਬਰਦਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਦਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਬਣ ਭਿਰਖਾਰ, ਫਾਕਾਕਥੀ ਵੇਰਵੇ ਜਗਤ ਲੋਕਾਈਆ। ਸਦੀ

चौधरीं दा कर इजहार, संदेशा रिहा सुणाईआ । मेरे अमामां दे अमाम धुर दे सिकदार, दरगाह साची तेरी बेपरवाहीआ । किस बिध अन्त नबेड़ा करें आण, कलिजुग खेड़ा वेरव वरखाईआ । हुक्मे अंदर शब्द अंदर नगमे अंदर नाम अंदर कलमे अंदर दस्सया अगम्मी कलाम, कायनात तों परे कीती पढाईआ । दो जहानां श्री भगवाना, नौजवाना मर्द मरदाना वाली दो जहानां होवे हुक्मरान, धुर फरमाणा आपणा आप सुणाईआ । कलिजुग कूड़ी क्रिया माया ममता मेटे निशान, गढ़ हँकार दए तुडाईआ । जन भगत सुहेले सूफी सन्त फकीरां लए पछाण, लक्ख चुरासी विच्चों खोज रखुजाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, साहिब सतिगुर आपणे हत्थ रक्खे वडयाईआ ।

बिआस कहे भार नाल मैं गया दब्बया, हौका लै के दित्ता सुणाईआ । ओसे वेले मैनूं सदी चौधरीं दा अन्त लम्भया, पड़दा रिहा ना राईआ । पिता पूत नाल करे दगिआ, नार कन्त सेज ना कोई सुहाईआ । मुरीद मुशर्द लुटणों किसे ना छड़या, गुरु चेला ना कोई रडयाईआ । चारों कुण्ट कूङ्ड कुडिआरा जूठ झूठ उडे घट्या, सति धर्म ना कोई ररवाईआ । गुर अवतार पैगगबर आपणे हुक्म दा पूरा कर के पट्टिया, लेरवा प्रभ दे हत्थ फडाईआ । अन्तम मेट दीनां मज़बां वाले रह्या, आत्म ब्रह्म सभ नूं दे जणाईआ । तूं साहिब समरथया, पुरख अकाल तेरी सरनाईआ । तूं मेरा मैं तेरा आत्म परमात्म पारब्रह्म ब्रह्म समझा साची गथिआ, रसना जिहा बत्ती दन्द तेरा इकको नाम धिआईआ । बिन तेरी किरपा मेहरवान महिबूब मुहब्बत विच्च कोई ना वस्सया, वस्मल यार हक्क ना कोई कराईआ । बिआस कहे मैं फेर रिवड़ रिवड़ हस्सया, खुशीओं विच्च खुशी लई बदलाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विछूं भगवान, सभ दा लहणा देणा नबेड़े कहुयां, अक्खरां वाला वक्खरा रहण कोई ना पाईआ । (१५ मध्यर शै सं २ अजीत सिंघ)

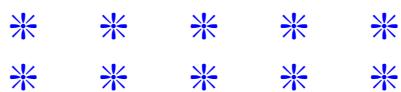
बिआस कहे मैं गोबिन्द दे चरन वेरवे नंगे, नंगिआं उत्ते पड़दा रहे पाईआ । जिस दी छोह नाल तरदे जाण चंगे मंदे, सभ दा लहणा देणा मुकाईआ । प्रेम धार जाण रंगे, रंगत आपणी आप बदलाईआ । जिनूं नाल मिल के कीते दंगे, दगेदार हो के दर्शन पाईआ । उह वी कीते ठंडे, अक्ख जिनूं उत्ते टिकाईआ । हिंदू मुस्लिम सभ दी गंडे, जो चरन आवण सरनाईआ । कहु जाए चुरासी फंदे, चुराहे बैठा पार लंधाईआ । इकको सच्च प्रीती मंगे, दूजी लोड ना कोई रखाईआ । छेती नाल फेर आपणा हत्थ मार के सीस फडिआ आपणे कंधे, केसां विच्चों दस्मेश बाहर कछुईआ । तेरी धार नाल दुष्ट दुराचारी तारने पंडे, जो असतीआं बिआसा विच्च टिकाईआ । अग्गे रहण नहीं देणे रंडे, नाता धुर दे कन्त नाल जुडाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भेव अभेद रिहा खुलाईआ ।

ਬਿਆਸ ਕਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਬਾਹਰ ਕਢ੍ਹਿਆ ਖਵੰਜਰ, ਖਵੰਜੀਰ ਸਾਰੇ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ। ਭਜ਼ੇ ਫਿਰਨ ਵਿਚਵ ਬੰਜਰ, ਬਾਜੂ ਬਾਜੂ ਨਾਲ ਛੁਹਾਈਆ। ਉਧਰੋਂ ਫਟਕਾਰਧਾ ਹੋਧਾ ਆ ਗਿਆ ਕੰਜਰ, ਵੇਸਵਾ ਦਰ ਦੁਰਕਾਈਆ। ਕੋਲ ਦੀ ਲਗਾ ਲੱਧਣ, ਅਕਰਖ ਗੋਬਿੰਦ ਵਲ ਰਖਵਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਹਤਥੋਂ ਲਾਹ ਕੇ ਕੰਗਣ, ਉਹਦੇ ਅਗੇ ਦਿੱਤਾ ਸੁਟਾਈਆ। ਓਸ ਕਰ ਕੇ ਦੌਂਹ ਹਤਥਾਂ ਦੀ ਬਨਦਨ, ਸੀਸ ਦਿੱਤਾ ਨਿਵਾਈਆ। ਧੂੜੀ ਦਾ ਲਾ ਕੇ ਚਨਦਨ, ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਕਿਹਾ ਤੂਂ ਰਖਿਦਾਸ ਨਾਲ ਠਗੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਉਹ ਬ੍ਰਹਮਣ, ਜਿਸ ਦਾ ਬਰਨ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ।

ਬਿਆਸ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਵੇਂਹਦਿਆਂ ਰੇਸ਼ਮ ਦੇ ਵਪਾਰੀ ਆਏ ਸੌਦਾਗਰ, ਗਡ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਬਨਦ ਕਰਾਈਆ। ਬਣੇ ਸੋਹਣੇ ਤਚੇ ਲਸ਼ੇ ਬਹਾਦਰ, ਸੂਰਬੀਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਨਾਲ ਚੁਕਕੀ ਹੋਈ ਇਕ ਗਾਗਰ, ਰੁਘਧਾ ਸੈਂਕਡੇ ਪੈਂਤੀ ਵਿਚਵ ਟਿਕਾਈਆ। ਉਤੋਂ ਸੂਹੂ ਬਧਧਾ ਨਾਲ ਚਾਦਰ, ਬਿਨਾਂ ਡਕਕਣ ਲੰਝੀ ਉਠਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕੋਲ ਆ ਕੇ ਕਰਮ ਹੋਧਾ ਉਜਾਗਰ, ਕਿਸਮਤ ਦਿੱਤੀ ਬਦਲਾਈਆ। ਮੇਹਰ ਨਿਗਾਹ ਨਾਲ ਵਰਖਾਧਾ ਕਰਨੀ ਦਾ ਕਰਤਾ ਕਾਦਰ, ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭੇਵ ਅਮੇਦਾ ਰਿਹਾ ਖੁਲਾਈਆ।

ਬਿਆਸ ਕਹੇ ਗਾਗਰ ਸੁਰਖ ਕੀਤਾ ਬਨਦ, ਅੰਦਰ ਨਜਰ ਕੁਛ ਨਾ ਆਈਆ। ਓਧਰੋਂ ਅੰਧੇਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਚਮਕਣ ਲਗਾ ਚਨਦ, ਚੌਧਰੀਂ ਵਾਲਾ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਪੌਣ ਨੇ ਕੀਤੀ ਠੰਡ, ਸੀਤ ਰਹੀ ਸਤਾਈਆ। ਬਿਆਸ ਕਹੇ ਉਹ ਆ ਗਏ ਮੇਰੇ ਕਨ੍ਹੁ, ਕਨ੍ਹੀ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਓਥੇ ਨੇਡੇ ਸੀ ਇਕ ਜਾਂਡ, ਜੀਹਨੂੰ ਮਾਤਾ ਕਹ ਕੇ ਜਗਤ ਪ੍ਰਾਜਾ ਵਿਚਵ ਰਖਵਾਈਆ। ਓਧਰੋਂ ਸੱਤ ਆ ਗਿਆ ਖਲਾਰ ਕੇ ਫਨ, ਆਪਣਾ ਭਯ ਵੁਡਾਈਆ। ਜਗਤ ਸੌਦਾਗਰ ਸੁਣਨ ਲਾ ਕੇ ਕਨਨ, ਕਵਣ ਆਵਾਜ਼ ਰਿਹਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਸ਼ਬਦੀ ਹੁਕਮ ਆਇਆ ਤੁਹਾਛੇ ਕੋਲ ਏਹ ਧਨ, ਜੇਹੜਾ ਧਨ ਦਾ ਹਿਸ਼ਸਾ ਗੱਗੂ ਗਿਆ ਚੁਰਾਈਆ। ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਗੋਬਿੰਦ ਅਗੇ ਗਏ ਮਨ, ਨਿਤੋਂ ਕੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਏਹ ਉਹ ਧਨ ਨਹੀਂ ਏਹ ਗੱਗੂ ਦਾ ਮਨ, ਦਸ ਸਾਲ ਪਹਲੇ ਸਰਸੇ ਤੋਂ ਪਹਲੇ ਦੀ ਆਦਤ ਦਿੱਤੀ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ੂਨ੍ ਭਗਵਾਨ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।

(੧੫ ਮਧਘਰ ਸ਼ੈ ਸਂ ੨ ਗੁਰਮੀਤ ਸਿੱਧ)

ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਬਿਆਸ ਮੈਂ ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਦਾ, ਸਭ ਦਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਅਗੇ ਨਵਾਂ ਰੂਪ ਦਸ਼ਣਾ ਸਿਰਖ ਦਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਾਰ ਜੁਗ ਸਕਕਿਆ ਨਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਾਰ ਬਖ਼ਾਣਾ ਇਕ ਦਾ, ਨਾਤਾ ਜਗਤ ਨਾਲੋਂ ਤੁਝਾਈਆ। ਅੰਤਰ ਹੋ ਕੇ ਆਪ ਦਿਸਦਾ, ਬਾਹਰਾਂ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਪਾਰ ਪਾ ਕੇ ਖਿਚਵਦਾ, ਬੰਧਨ ਵਿਚਵ ਬੰਧਾਈਆ। ਪੜਦਾ ਲਾਹ ਕੇ ਵਿਚਵ ਦਾ, ਵਿਚਵਾਂ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਚਮਕਾਈਆ। ਵੇਲਾ ਨਾ ਰਹੇ ਜਿਚਵ ਦਾ, ਦੁਖ ਵਿਚਵ ਨਾ ਕੋਈ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਇਛਟ ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਪਤਥਰ ਇਛੁਕ ਦਾ, ਦੂਸਰ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਈ ਝੁਕਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਪੂਰਾ

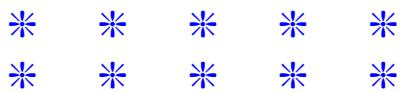
ਕਰੈਣਾ ਭਵਿਕਰਵ ਦਾ, ਭਵਿਸ਼ ਵਿਚਿ ਵਡਯਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਰਿਹਾ ਵਰਤਾਈਆ।

ਬਿਆਸ ਕਹੇ ਕੀ ਕੁਛ ਦੇਵੇਂ ਸਿਖਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਜਣਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਅਜੇ ਮੈਂ ਲੇਖ ਨਹੀਂ ਤਹ ਲਿਰਖਿਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਮਝ ਆਪਣੀ ਕਰੇ ਚਤਰਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿਤੀ ਅਗਮੀ ਚਿਠੀਆ, ਬਿਨ ਕਾਗਜ ਹਤਥ ਫੜਾਈਆ। ਸਿਰਫ ਮੈਂ ਪੜਦਾ ਲੌਹਣਾ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਇਕੀਆਂ, ਇਕੀਆਂ ਦੇ ਅੰਗੇ ਇਕੀ ਇਕੀ ਹੋਰ ਬੰਧਾਈਆ। ਕਰਾਮਾਤ ਵਰਖੀਣੀ ਖੇਲ ਨਿਕਕਿਆ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਦੇ ਨਾ ਭਾਈਆ। ਜਿਹਡੀਆਂ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਅੰਦਰ ਵਿਕੀਆਂ, ਕੀਮਤ ਅਗਲੀ ਪਿਛਲੀ ਗਈ ਚੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ।

ਬਿਆਸ ਕਹੇ ਕੀ ਅੰਦਰ ਦੇਵੇਂ ਇਸਾਰਾ, ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦੂਢਾਈਆ। ਸ਼ਬਦੀ ਦੇਵੇਂ ਹੁਲਾਰਾ, ਸੁਤਧਾਂ ਲਏ ਜਗਾਈਆ। ਜੋਤ ਦਏ ਚਮਕਾਰਾ, ਅਨ੍ਧ ਅਨ੍ਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਦੇਵੇਂ ਠੰਡਾ ਠਾਰਾ, ਜਗਤ ਤ੍ਰਣਾ ਅੰਗ ਬੁਝਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ ਬਿਨ ਮੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਦਿਸੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਰ ਕਿਨਾਰਾ, ਸਚਿ ਦਵਾਰੇ ਬਹ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਾਈਆ। ਮੇਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਦੇਵਾਂ ਇਕਕ ਸਹਾਰਾ, ਸਹਾਯਕ ਹੋ ਕੇ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਅਛਲ ਛਲ ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੋ ਕੇ ਸਾਕਾਰ ਨਾ ਕਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਛੋਟੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਕਥਾ ਜਣਾ ਕੇ ਵਾਰਾਂ, ਵਾਰਸ ਜਗਤ ਦਿਆਂ ਬਣਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀਆਂ ਸ਼ਾਰਖਾਂ ਧਾਰਾਂ, ਧਰਨੀ ਤੱਤੇ ਚਮਕਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਆਪ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਖ਼਼ਾਂ ਕੇ ਇਕਕ ਆਧਾਰਾ, ਅਗਲਾ ਪੈਂਡਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ। ਬਿਨ ਕਿਰਪਾ ਸਤਿਗੁਰ ਅੰਗੇ ਕੋਈ ਕਛੁ ਨਾ ਸਕੇ ਹਾਢਾ, ਆਪਣਾ ਦੁਃਖ ਸੁਣੌਣ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪਿਚਛਾਂ ਲਗੇ ਏਹ ਅਰਖਾਡਾ, ਸੋਹਣਾ ਰੰਗ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਗਮੀ ਵਿਚਿ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਦਾਏ ਬਹਾਰਾ, ਬਹਾਰ ਵਿਚਿ ਫੁਹਾਰ ਅਮ੃ਤ ਆਪ ਚਰਾਈਆ। ਬਿਆਸ ਕਿਹਾ ਕੀ ਖੇਲ ਕਰੇ ਨਿਰੱਕਾਰਾ, ਕੀ ਆਪਣੀ ਕਲ ਵਰਤਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਉਹਦਾ ਰੂਪ ਹੋਵੇ ਹਮਾਰਾ, ਕੁਮਾਰ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਆਪਣੀ ਕਰੇ ਵਡਯਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਖੇਲ ਆਪ ਰਿਵਿਲਾਈਆ।

ਬਿਆਸ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਖੁਲ੍ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੁਰਤੀ, ਸੁਰਤ ਦੇ ਖੁਲਾਈਆ। ਕੁਛ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਦੀ, ਪੁਰੀ ਅਨੰਦ ਦੇ ਦੂਢਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਜਿਥੇ ਇਛੁ ਪਤਥਰ ਨਾਲ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜੁੜਦੀ, ਮੈਂ ਓਸ ਘਰ ਵਿਚਿ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਏਹ ਖੇਲ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਰਿਹਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਅਗਲੀ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ ਧੁਰ ਦੀ, ਤੈਨੂੰ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਨ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਕਰਨੀ ਚੌਰ ਦੀ, ਰਾਹ ਜਾਂਦਾ ਨਜਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਓਥੇ ਵਡਿਆਈ ਨਹੀਂ ਚਲਲਣੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਜੋਰ ਦੀ, ਤਾਕਤ ਨਾ ਕੋਈ ਅੜਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਣਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਝੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਆਪਣੇ ਮੰਤਰ ਫੁਰਨੇ ਫੋਰ ਦੀ, ਫੁਰਤੀ ਸੁਰਤੀ ਸਮਝ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਈਆ।

(੧੫ ਮਧਘਰ ਥੈ ਸਾਂ ੨ ਮਨਸਾ ਸਿੱਧ)

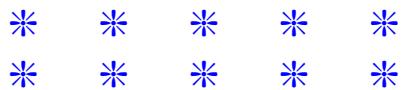
बिआस कहे मैं सुण के तेरी गाथा, गुस्सा दित्ता गवाईआ। टेक के तैनूं माथा, मस्तक लिआ झुकाईआ। अगला बचन दस्स साचा, सच्च दे दृढ़ाईआ। जिस वेले कलिजुग होवे अन्धेरी राता, नूरी चन्द ना कोई चमकाईआ। प्यार करे ना पुत्र माता, पिता पूत ना कोई वडयाईआ। झगढ़ा पए खादम आका, रईअत राजे करन लड़ाईआ। धर्म रहे कोई ना नाता, अधर्म वज्जे वधाईआ। फेर किस बिध तेरा चल्ले साका, भेद देणा खुल्लाईआ। गोबिन्द किहा मैं नाल लै के आवां पुरख अबिनाशा, मेला आपणे नाल मिलाईआ। चार जुग दीआं रहण ना देवां शाखां, दीनां मज़बां करां सफाईआ। जन भगतां पूरीआं करां आशां, अरशी हो के दया कमाईआ। मेरे कोल रहमत दीआं रासां, नयामत नाम झोली पाईआ। जे कोई बुद्धि नाल मेरीआं करे किआसां, मैनूं समझ सके ना राईआ। सिरफ इक्क तैनूं दस्सणा मैं सचखण्ड दवारे क्यों गया सां, तन वजूद नाता जगत तुड़ाईआ। जोत विच्च जोत मिल के क्यों रिहा सां, आपणा आप छुपाईआ। ओथे जा के पुरख अकाल दी चरनीं पिआ सां, पूत हो के पिता मनाईआ। निमाण हो के ढिहा सां, छहु माण वडयाईआ। पुरख अकाल किहा पिछला लेखा आपणा लिआ खां, मैं वेखां चाई चाईआ। गोबिन्द किहा मैं माछूवाडे पिआ सां, सभ कुछ आपणा आप लुटाईआ। तूं बाप हो के सुत्ता क्यों रिहा सां, मेरी अकर्ख तेरा राह तकाईआ। पुरख अकाल किहा शाबाश तूं मेरे भाणे विच्च पिआ सां, सुख जगत वाला मिटाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साची करनी कार कमाईआ।

गोबिन्द कहे बिआस कुछ लग्गा पता, बिआस किहा "नहीं", रो के दित्ता सुणाईआ। गोबिन्द किहा मैं लै के आया सुनेहडा सच्चा, सच दिआं दृढ़ाईआ। जेहडा गुरसिख चार जुग दा रिहा कच्चा, अन्तम कच्चयां तों पकके दिआं बणाईआ। जोती शब्दी धार हो के नहुा, भज्जया वाहो दाहीआ। जगत मसखरा मैनूं करे ठहुा, सच्च ठिठिआर दी समझ किसे ना आईआ। जिस ने लहणा देणा सभ दा मुकौणा कहुा, कहुे कर के रंग चढ़ाईआ। पुरख अकाल रोज रोज नहीं तपौंदा आपणा भहुा, अन्त वार कर मेहर आविआं दे आवे दाअवे नाल दए पकाईआ। की होया गुरमुखो जे तुहाडा मन करदा रहुा, मन हुक्म अंदर सेव कमाईआ। तुहाडे गल विच्च पाया ओस ने शब्द अगमी पट्टा, जिस दी डोरी पटने वाले दे हत्थ फड़ाईआ। तुहाडी कोई कीमत नहीं टका, पैसिआं नाल विकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, लेखा सभ दा वेरव वरवाईआ।

गोबिन्द किहा, बिआस, दस्स की सुणिआ, ओस सिर दित्ता हिलाईआ। पुरख अकाल किहा गोबिन्द हुक्म नाल गुरमुख मेरा चुणिआ, शब्दी मेल मिलाईआ। बिआस रो के किहा ओ बिआसा अवगुणिआ, आपणा माण दे तजाईआ। पिछला वेला लंघ गया सरनाई हुण आ, सरनी ढैह के खुशी मनाईआ। धुरदरगाही वेरव मलाह, बेडा तेरे विच्चों तेरा पार कराईआ। बिआस बिनां जबान तों कीती हां, अंदरे अंदर दिता सुणाईआ। सीस दित्ता निवा, चरनां उत्ते टिकाईआ। किरपा करे मेरे मेहरवां, महिबूब तेरी ओट रखाईआ। गोबिन्द किहा बिआस बहुता बोलणा चग्गा ना, जो आया सो पार कराईआ। अगगे उह

ਵੀ ਤਾਰਨੇ ਜੇਹੜੇ ਖਾਂਦੇ ਸੂਰ ਗੱਂ, ਕਸਾਈ ਰੂਪ ਬਣਾਈਆ। ਉਹ ਵੀ ਤਾਰਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਾਤਾ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਨਾਹ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਾਪੀ ਪਰੈ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਉਹ ਵੀ ਤਾਰਨੇ ਜੇਹੜੇ ਮੂੰਹ ਗਏ ਭਵਾ, ਪਿਛੁ ਗਏ ਵਰਖਾਈਆ। ਉਹ ਵੀ ਤਾਰਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜਪਿਆ ਨਾਂ, ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਆਸ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਉਹ ਵੀ ਤਾਰਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਧਰਮ ਦਾ ਵੇਖਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਥਾਂ, ਸਤਿ ਸਚਵ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਣਾਈਆ। ਉਹ ਵੀ ਤਾਰਨੇ ਜੇਹੜੇ ਕੁਰਲੌਂਦੇ ਵਾਂਗ ਕਾਂ, ਨਿਨਿਦਿਆ ਮੁਰਖ ਨਾਲ ਸੁਣਾਈਆ। ਉਹ ਵੀ ਤਾਰਨੇ ਜੇਹੜੇ ਚੌਰੀ ਚੌਰੀ ਲੌਂਦੇ ਦਾਅ, ਮੂਰਖ ਹੋ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਮੂੰਢ ਰਹੇ ਬਣਾਈਆ। ਉਹ ਵੀ ਤਾਰਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਜੇ ਤਾਈ ਲਿਖਵਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਨਾਂ, ਬਹੁਤੇ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚਕਾਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਉਹ ਵੀ ਤਾਰਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਾਨਸ ਹੋ ਕੇ ਮਾਨਸ ਲਏ ਰਖਾ, ਰਖੂਨਰਖਾਰ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਉਹ ਵੀ ਤਾਰਨੇ ਜੇਹੜੇ ਰਾਹਜਨ ਬਣੇ ਰਾਹ, ਲੁਟੇਰੇ ਰੂਪ ਬਣਾਈਆ। ਉਹ ਵੀ ਤਾਰਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੂਫੀ ਸਨਤ ਫਕੀਰ ਦਿੱਤੇ ਸਤਾ, ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਕਰਤਾਈਆ। ਉਹ ਵੀ ਤਾਰਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਨਦਰ ਮਸ਼ਿਜਦ ਦਿੱਤੇ ਢਾਹ, ਅੜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਗ੍ਰਥਾ ਅਗਗ ਲਗਾਈਆ। ਉਹ ਵੀ ਤਾਰਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਵਿਚਕਾਂ ਕਿਛੀ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਸਾਹ, ਸ਼ਵਾਸ ਵਿਚਕਾਂ ਨਾ ਕਦੇ ਲਿਆਈਆ। ਉਹ ਵੀ ਤਾਰਨੇ ਜੇਹੜੇ ਧਰਮ ਦੇ ਚਲੇ ਨਹੀਂ ਕਦੇ ਰਾਹ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਨਾਲ ਕੁਝਮਾਈਆ। ਉਹ ਵੀ ਤਾਰਨੇ ਜੇਹੜੇ ਭਰਾ ਭੈਣਾਂ ਰਹੇ ਤਕਾ, ਅਕਰਖ ਅਕਰਖ ਨਾਲ ਬਦਲਾਈਆ। ਉਹ ਵੀ ਤਾਰਨੇ ਜੇਹੜੇ ਕੂਕਰ ਸੂਕਰ ਰੂਪ ਬੈਠੇ ਵਟਾ, ਟੇਡੀਆਂ ਜੂਨੀਆਂ ਵਿਚਕਾਂ ਬਹਿਕਾਈਆ। ਉਹ ਵੀ ਤਾਰਨੇ ਜੇਹੜੇ ਬਿਲਾਂ ਵਿਚਕਾਂ ਭੇਰਾ ਬੈਠੇ ਲਾ, ਮਿਛੀ ਰਖਾ ਕੇ ਝੜ੍ਹ ਲੰਘਾਈਆ। ਉਹ ਵੀ ਤਾਰਨੇ ਜੇਹੜੇ ਬਨਾਸਪਤ ਰਹੇ ਅਖਵਾ ਪਤਾ ਟੈਹਣੀ ਨਾਲ ਲਹਰਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ, ਬਿਆਸ, ਮੇਰਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮੇਰੇ ਸਾਥ, ਜੇਹੜਾ ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਚਰਨੀ ਡਿਗਗਾ ਆ, ਓਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਰਖੇ ਸਰਬ ਗੁਨਾਹ, ਬਣ ਕੇ ਪਿਤਾ ਮਾਂ, ਕਲਿਜੁਗ ਕੂਡ ਕੁਝਿਆਰ ਵਿਚਕਾਂ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ।

ਬਿਆਸ ਕਿਹਾ ਏਹ ਰਖੇਲ ਤੇਰਾ ਕਦੋਂ ਹੋਣਾ ਰਖਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਤੇਰੇ ਕਨਨ ਵਿਚਕਾਂ ਕੁਛ ਕਹਵਾਂ, ਹੋਰ ਸੁਣਨ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਬਿਆਸ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਮਾਟੀ ਚੰਮਾ, ਸਾਥੀ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਤੈਨੂੰ ਸਭ ਕੁਛ ਦਸ਼ਾਂ ਬਿਨਾਂ ਦਮਾਂ, ਸਾਹ ਤੋਂ ਪਰੈ ਆਪਣੀ ਰਾਸ ਵਰਖਾਈਆ। ਦੋ ਤੋਂ ਪਹਲੇ ਔਣ ਵਾਲਾ ਸਮਾਂ, ਸਮਾਧੀ ਦਿਆਂ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਅਗਲਾ ਲੇਖਾ ਫੇਰ ਦਸ਼ਾਂ ਨਵਾਂ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਟ ਕੇ ਕੂੜੀ ਤਮਾਂ, ਤਮਨਾ ਇਕਕੋ ਦਾ ਵਰਖਾਈਆ। (੧੫ ਮਧਘਰ ਥੈ ਸੰ ੨ ਚਰਨ ਕੌਰ ਪਿਣਡ ਗਹਿਲਾ)

ਬਿਆਸ ਕਹੇ ਮੈਂ ਪੁਚਿੱਥਾਂ ਫੇਰ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਜਪਣ ਕੀ ਜਾਪ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਉਤਰਨ ਪਾਪ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ। ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਵਣ ਪਾਕ, ਆਪਣੀ ਕਰਨ ਸਫਾਈਆ। ਭਾਗ ਲਗੈਣ ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਕਾਚ, ਕੰਚਣ ਲੈਣ ਬਣਾਈਆ। ਮੇਟ ਅਨਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਚਨਦ ਚਮਕਾਈਆ। ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਆਸ, ਤ੃ਣਾ ਜਗਤ ਬੁਜ਼ਾਈਆ। ਲੇਖੇ ਲਗੇ ਸ਼ਵਾਸ, ਸਾਹ ਸਾਹ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਜੁੜੇ ਨਾਤ, ਚਰਨ ਮਿਲੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਕਿਸ ਨਹਾਵਣ ਤੀਰਥ ਤਾਟ, ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਕਿਸ ਦੀ ਕਰਨ ਯਾਦ, ਕਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਸਾਲਾਹੀਆ। ਕਿਸ

ਤੋਂ ਮੰਗਣ ਦਾਦ, ਝੋਲੀ ਕਿਥੇ ਭਾਹੀਆ। ਕਿਸ ਖੇਡੇ ਹੋਣ ਆਬਾਦ, ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਕੀ ਸੁਣਨ ਅਗਮੀ ਆਵਾਜ਼, ਕਵਣ ਕਰੇ ਪਢਾਈਆ। ਕਿਸ ਤਰਾ ਖੁਲ੍ਹੇ ਰਾਜ, ਪੜਦਾ ਉਹਲਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਪਾਠ, ਕਵਣ ਸਾਜ ਨਾਲ ਖੱਡਕਾਈਆ। ਕੀ ਸਜਦਿਆਂ ਵਿਚਿ ਪੱਧਨ ਨਿਮਾਜ, ਰੋਜੇ ਰਕਰਵ ਕੇ ਆਸ ਰਖਾਈਆ। ਕੀ ਜਾਂਗਲਾਂ ਵਿਚਿ ਕਰਨ ਤਲਾਸ਼, ਟਿਲਲੇ ਪਰਬਤ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਕੀ ਮਥੇ ਟੇਕਣ ਮਨਦਰ ਮਿਸ਼ਿਦ ਮਾਠ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਨਕਕ ਰਗਢਾਈਆ। ਕੀ ਧੂਣੀਆਂ ਤਾਵਣ ਕਾਠ, ਅਗਨੀ ਰਖਾਕ ਰਮਾਈਆ। ਕੀ ਭਜ਼ਜਣ ਆਠ ਸਾਠ, ਬਣ ਬਣ ਪਾਨ੍ਧੀ ਰਾਹੀਆ। ਕੀ ਜਾਗਣ ਤਠ ਕੇ ਰਾਤ, ਮਾਲਾ ਮਣਕਿਆਂ ਵਾਲੀ ਭਵਾਈਆ। ਕੀ ਕਿਸੇ ਕੋਲਾਂ ਪੁਚਛਣ ਬਾਤ, ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ। ਕੀ ਓਨਾਂ ਦੀ ਹੋਵੇ ਜਾਤ, ਮਜ਼ਹਬ ਦੇਣਾ ਦਰਸਾਈਆ। ਕੀ ਧੂਢੀ ਲੌਣ ਮਸਤਕ ਰਖਾਕ, ਟਿਕਕੇ ਜਗਤ ਵਰਖਾਈਆ। ਕੇਹੜੀ ਮੰਜਲ ਚੜ੍ਹਨ ਘਾਟ, ਕਿਸ ਦਵਾਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਕੀ ਢੋਲੇ ਗਾਵਣ ਬਣ ਕੇ ਭਾਟ, ਮਡਾਂ ਵਾਲਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਰਖਾਹਸ਼, ਤ੃਷ਣਾ ਜਗਤ ਬੁਜ਼ਾਈਆ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਲੇਰੇ ਲਾਵਣ ਸ਼ਵਾਸ, ਸਾਹ ਸਾਹ ਧਿਆਈਆ। ਕੀ ਜਪਜੀ ਪੱਧਨ ਰਹਰਾਸ, ਸੋਹਲਿਆਂ ਵਿਚਿ ਸਮਾਈਆ। ਕੀ ਆਸਾ ਰਕਰਵਣ ਕਿਸੇ ਉਤੇ ਕਤਾਬ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਅੜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਬਾਣੀ ਸਿਫਤਾਂ ਵਾਲੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਕਿਸ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਵਜਾਵਣ ਰਖਾਬ, ਤਨਦ ਸਤਾਰ ਹਿਲਾਈਆ। ਕੀ ਪੀਵਣ ਹਹਾਤ ਆਬ, ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਚਰਖਾਈਆ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਲੈਣ ਆਪਣਾ ਸ਼ਵਾਦ, ਅੰਤਰ ਪ੍ਰੇਮ ਵਧਾਈਆ। ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਹਣ ਗਾਡ, ਰਖੁਦਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਲਲਾ ਕਹ ਕੇ ਕਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਧਿਆਈਆ। ਕੀ ਤੇਰਾ ਵੇਰਵਣ ਬਾਜ, ਕਲਗੀ ਤੋੜਾ ਅਕਰਵ ਟਿਕਾਈਆ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਦਰਗਾਹ ਦਾ ਲਭਣ ਰਾਜ, ਪਿਛਲਾ ਪਨ੍ਥ ਮੁਕਾਈਆ। ਕੀ ਲੇਰਵਾ ਲਿਰਵ ਕੇ ਗਿਆ ਭਾਰਦਾਜ, ਸਤਾਂ ਰਿਖੀਆਂ ਵਿਚਿਆਂ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਕੀ ਮਨਸਾ ਰਕਰਵੀ ਭਸੁੰਡ ਕਾਗ, ਏਹ ਵੀ ਦੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਕੇਹੜਾ ਗਜ ਨੂੰ ਦਸ਼ਦਾ ਜਾਪ, ਤਨਦੂਆ ਤਨਦ ਕਟਾਈਆ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੋਲ ਆਯਾ ਸਾਖਾਤ, ਨਰ ਸਿੱਧ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਧੱਡ ਦਾ ਬਣਧਾ ਬਾਪ, ਬਾਲ ਅੰਜਾਣਾ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਬਲ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਸਾਥ, ਵੇਸ ਅਨੇਕਾਂ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਜਨਕ ਦੀ ਪੁਚ਼ੀ ਵਾਤ, ਜ਼ਾਨ ਵੱਡੀ ਇਕਕ ਵਰਖਾਈਆ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਬਿਦਰ ਦਾ ਰਖਾਧਾ ਸਾਗ, ਸੁਦਾਮੇ ਤਨਦਲਾਂ ਭੋਗ ਲਗਾਈਆ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਨਾਮਦੇਵ ਦਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਪ, ਕਿਸ ਬਿਧ ਤਾਰਧਾ ਸੈਣ ਨਾਈਆ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਜੁਲਾਹੇ ਦਾ ਤਾਣਾ ਬੁਣਿਆ ਆਪ, ਕਬੀਰ ਕਾਧਾ ਕਬਰ ਵਿਚਿਆਂ ਬਾਹਰ ਕਢੁਆਈਆ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਰਵਿਦਾਸ ਚੁਮਾਰਾ ਉਚਚਾ ਕੀਤਾ ਵਿਚਿਆਂ ਨੀਚੀ ਜਾਤ, ਪਾਣਾ ਗੜ੍ਹੁੰ ਕੇ ਰਖੁਣੀ ਵਰਖਾਈਆ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਨਾਮੇ ਕੀਤਾਂ ਭਾਗ ਸੁਭਾਗ, ਛਪਰ ਛਨ੍ਹ ਛਹਾਈਆ। ਕੇਹੜਾ ਧਨੇ ਰਖੋਲਲਧਾ ਰਾਜ, ਪੜਦਾ ਦੇ ਚੁਕਾਈਆ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਗਨਕਾ ਮਾਰ ਆਵਾਜ਼, ਸੋਈ ਦਿੱਤੀ ਉਠਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕੀਤਾ ਰਖੇਲ ਤਮਾਸ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਆਪ ਹੰਦਾਈਆ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤ ਆਪਣਾ ਦੇਵੇਂ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸਾਂਗ ਬਣਾਈਆ। ਕੀ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇਵੇਂ ਦਾਤ, ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲਿਆਂ ਰਖੁਲ੍ਹੇ ਤਾਕ, ਪੜਦਾ ਲੈਣ ਚੁਕਾਈਆ। ਕੀ ਉਹ ਸਾਂਧਾ ਸਜਤਾਂ ਦੇ ਬਣਨ ਚਾਕ, ਪੀਰਾਂ ਪਿਚਛੇ ਫੇਰੀਆਂ ਪਾਈਆ। ਕੀ ਉਹ ਗ੍ਰਥਾਂ ਨੂੰ ਲੈਣ ਵਾਚ, ਵਾਚਕ ਹੋ ਕੇ ਰਖੋਜ ਰਖੁਜਾਈਆ। ਕੀ ਉਹ ਖੋਜਣ ਵਿਚਿ ਪ੍ਰਭਾਸ, ਫਿਰਨ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਕੀ ਉਹ ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼ਬਾਂ ਵਿਚਿ ਤੇਰੀ ਲਭਣ ਜਾਤ, ਏਹ ਵੀ ਦੇਣਾ ਦੂਢਾਈਆ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਬਿਆਸ ਸਭ ਬਿਰਥਾ ਰਖੇਲ ਤਮਾਸ, ਪ੃ਥਮੀ ਦਾਦ ਦੁਹਾਈਆ। ਕੀ ਕਰੇਗਾ ਪੂਜਾ ਪਾਠ, ਕੀ ਕਰੇਗਾ ਤੀਰਥ ਤਾਟ, ਕੀ ਕਰੇਗਾ ਪੁਸ਼ਟਕ ਕਤਾਬ, ਕੀ ਕਰੇਗਾ ਵਜਾਧਾ ਰਖਾਬ, ਕੀ

करेगा गाया गाथ, जिन्हां चिर सतिगुर शब्द ना साथ रखाईआ। ओस वेले पुरख अकाल होवे मेरा बाप, मैं ओस दे नाल आवां आप, कोट जन्म दिआं विछड़यां मेट के पाप, पुन सराफां तों कर के पाक, आपणी मिला के साची जात, पारब्रह्म ब्रह्म दा दे के जाप, मेहर नज़र नाल मेहरवान हो के अन्तम अन्त भगवन्त विच्च मिलाईआ।

(१६ मध्यर शै सं २ गुरमीत सँਘ)

* * * * *

गोबिन्द किहा बिआस कलिजुग अन्त दा दस्सां सीन, सीन शीन जिस नूं समझ कोई ना पाईआ। सृष्टी दी दृष्टी होई कमीन, बुद्ध बिबेक ना कोई रखाईआ। वासना होए मलीन, खाहश कूड़ वडयाईआ। राओ रंक होवे गमगीन, हिरदे खुशी ना कोई बणाईआ। झगढ़ा पवे नर मदीन, दोहां करे ना कोई सफाईआ। ओस वेले पुरख अकाल दीन दयाल लेखा जाणे आप महीन, मेहरवान धुर दा माहीआ। जन भगत उठाए जो सज्जण कदीम, कदमां दे नाल मिलाईआ। साची दे ताअलीम, आत्म परमात्म दए समझाईआ। धुर दा दे यकीन, इष्ट देव इक्क वर्खाईआ। चाढ़ के रंग नवीन, नवां जन्म दए बदलाईआ। कूड़ी क्रिया लवे छीन, माया ममता मोह मिटाईआ। सच्च प्रेम विच्च करे लीन, लिव अन्तर दए बणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साची रंगत दए रंगाईआ।

बिआस किहा की भगत गुर दर मन्दर मस्जिद शिवदवाले मट्ठ रक्खण ओट, तीर्थ तट्ठ ध्यान लगाईआ। केहड़ी जात पात चंगी सोहणी गोत, वरन बरन केहड़ा दीन वडयाईआ। केहड़े इष्ट दी करन सोच, किस अवतार पैगम्बर गुरू नाल नाता लैण जुड़ाईआ। किस दी याद करन रोज, सुबाह शाम ढोला गाईआ। किस दा वेरवण चोज, किस दा राह तकाईआ। केहड़ा धारन जोग, कवण रंग वर्खाईआ। केहड़ा भोगण भोग, एह देणा समझाईआ। किस नाल होवे संजोग, नाता मात बणाईआ। किस नाल होवे विजोग, विछड़ खुशी वर्खाईआ। किस दा दर्शन करन अमोघ, अमृत रस चवाईआ। की खाणा होवे भोज, भोजन मिले वडयाईआ। केहड़ी खुशी विच्च मानण मौज, आपणा आप परचाईआ। किस बिध पैंडा मुकावण लोक परलोक, लक्ख चुरासी डेरा ढाहीआ। गोबिन्द किहा पुरख अकाल आपे करे ओन्हां दी रवोज, लक्ख चुरासी विच्चों आपणा मेल मिलाईआ। इक्को नाता जोड़ के निर्मल जोत, आत्म परमात्म लए मिलाईआ। इक्को शब्द सोहँ सो दे के बहुत, बहुतिआं जापां तों लए बचाईआ। ओन्हां नूं कोई लभणा पए ना पोप, पंडत मुल्ला अकरव ना कोई मिलाईआ। मैं नाम भंडारा देवां थोक, परचूनां दी गंदु ना कोई खुलाईआ। जन्म मरन दा कछु के हरख सोग, चिन्ता दिआं गवाईआ। सच्च प्रीती दे के जोग, जुगती दिआं दृढ़ाईआ। तूं मेरा मैं तेरा दस्स के साची मौज, मजलस आपणे नाल रखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच्च दर देवे माण वडयाईआ।

बिआस किहा की भगतां होवे रंग, रंगत कवण रंगाईआ। की भगतां होवे संग, सगला संग बणाईआ। की भगतां देवे अनन्द, अनन्द विच्चों प्रगटाईआ। की भगतां पावे गंडु, नाता लए रखाईआ। की भगतां देवे ठंड, अगनी तत्त्व बुझाईआ। की भगतां मेटे पन्ध, चुरासी फंद कटाईआ। की भगतां दस्से छन्द, आपणा नाम समझाईआ। की भगतां खुशी करे बन्द बन्द, बन्दगी विच्च लगाईआ। की भगतां करे पाबन्द, मरयादा आपणी इकक जणाईआ। की भगतां अंदर जावे लँघ, जगत वासना डेरा ढाहीआ। की भगतां सेज सुहाए पलंघ, सिंधासण इकको वेरव वरवाईआ। की भगतां करे आपणे मानिन्द, भेव अभेदा दए चुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, बिआस, पुरख अकाल सदा बख्शांद, बख्शिश विच्च आपणे घर वसाईआ।

बिआस किहा किस उत्ते रहमत करे निरगुण धार जोती, जोत अकालण दए वडयाईआ। गोबिन्द किहा आत्मा सारी उस दी गोती, लकरव चुरासी विच्च समाईआ। उहदा झगढ़ा नहीं सुन्नत बोदी, बोधी जैनी वंड ना कोई वंडाईआ। बुरी नहीं तहमत धोती, जगत लबास ना कोई भरमाईआ। जिन्हां दी अन्तर सुरत उठाई सोती, सुत्तयां लए जगाईआ। ओन्हां दी चढ़ के चोटी, चोट शब्द दए सुणाईआ। कछु वासना खोटी, खोटिउँ खरे बणाईआ। बिआस, जिन्हां रसना मास ना लाया बोटी, जमकाल बुच्छड़ां तों लए छुडाईआ। धुर दी धार पुरख अकाल भगतां वास्ते सोची, दूसर समझ ना कोई समझाईआ। एसे कारन वड्हिआई दिती रविदास चमार मोची, सुकके टुकड़े खा के झट्ट लंधाईआ। जिस नूं गौंदे लोक परलोकी, पुरख अकाल ओसे दा ढोला गाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जन भगतां पढ़ाए आपणे नाम दी अगम्मी नाम वाली पोथी, पोथी पुस्तक छापेखाने वाली सफिआं विच्च ना कोई वरवाईआ।

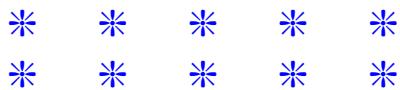
(१६ मध्यर शै सं २ बीबी चरन कौर)

* * * * *

* * * * *

बिआस किहा गोबिन्द कलिजुग अन्त भगतां दी केहड़ी होवे कौम, किआमत तों कौण बचाईआ। किस दी गोद बहि के सौण, सिंधासण कवण वडयाईआ। की उह अगनी पूजण कि पौण, की शास्त्रां ओट रखवाईआ। की ठाकर मन्नण कि ओम, किस नूं सीस झुकाईआ। की वाहिगुरु अल्ला राम कृष्ण गौण, किस दी जैकार सुणाईआ। केहड़ा ईशण देव मनौण, सच्च देणा समझाईआ। किस दे अग्गे भोग लगौण, स्वार्थ आपणा पूर कराईआ। किस दी पूजा कर के झट्ट लंधौण, जीवण सफल कराईआ। की ठाकर मन्दर मस्जिद शिवदवाले मट्ठ सिर झुकौण, गुरुद्वार खाक रमाईआ। की शास्त्र सिमरत वेद पुरान गीता ज्ञान अञ्जील कुरान बाणी पढ़ के मन परचौण, पर्चा जीवण वाला पाईआ। की अठसठ तीर्थ जा के नहौण, गंगा गोदावरी जमना सुरसती खोज खुजाईआ। की पुंन दान करौण, की भेटा जगत गोसाईआ।

गोबिन्द किहा दीन दुनी दे नाते सर्ब तजौण, छुट्टे कूड़ लोकाईआ। इकको पुरख अकाल मनौण, जिस ने सारे इष्ट दित्ते प्रगटाईआ। ओसे दी महिंमा कर के सारे झट्ट लंघौण, बिना पुरख अकाल शास्त्र सिमरत वेद पुरान अञ्जील कुरान खाणी बाणी तीर्थ तट्ट किनार गुर अवतार पैगम्बर कम्म किसे ना आईआ। एह सारे ओसे दा निशान, जिस ने रचना रची दो जहान, खेल खला जिर्मो असमान, रव सस कर प्रधान, विष्ण ब्रह्मा शिव कर परवान, परमात्म आत्म दे के दान, त्रै पंज खेल खेल महान, लक्ख चुरासी जेरज अंड उत्भज सेतज रचन दित्ती रचाईआ। ओन्हां संदेशा देवे नौजवान, आदि जुगादी मर्द मरदान, दो जहानां निगाहबान, निरवैर निराकार निरँकार आपणी दया कमाईआ। बिआस, साचा नाअरा दस्स के ““सोहँ महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान्””, आवण जावण लेखे मुका के तमाम, निरगुण नवां नूर मिले अमाम, मानस जन्म दा सफल होवे काम, चरन धूढ़ी इक्को वार करा इशनान, मेहर नाल दे ज्ञान, अन्ध अज्ञान अंदरों दए कछुआईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जिन्हां नूं आपणे दर करे परवान, तिन्हां दा लेखा होर रहे ना राईआ। (१६ मध्यर शै सं २ साधू सिंघ)

बिआस किहा कलिजुग अन्त भगत केहड़ी नहावण गंग, गंगोतरी दे समझाईआ। किस दवारे मारन पन्ध, सफरी सफर वरवाईआ। किस दा मानण अनन्द, पुरी अनन्द वाले दे दृढ़ाईआ। केहड़ा तरीका करन ढंग, रस्ता लैण अपणाईआ। केहड़ा पड़दा कज्जे नंग, ओङ्कण सीस टिकाईआ। केहड़ा युद्ध करन जंग, शस्त्र कवण उठाईआ। केहड़ा वजावण मरदंग, नगारा डंक छुहाईआ। केहड़ा लभ्ण संग, अगला संग बणाईआ। केहड़ा कसण तंग, पारवर असव जीन सुहाईआ। किस दे होण पाबन्द, चल्लण सच्च रजाईआ। किस बिध पावण ठंड, तीर्थ कवण नुहाईआ। दुट्टी लैण गंड, नाता आप जुड़ाईआ। भेव खुले ब्रह्म, पड़दा चुक्के बेपरवाहीआ। सुखाले होवण दम, साह सवास विच्च समाईआ। मिटे चिन्ता गम, हररख सोग डेरा ढाईआ। भंडारा मिले धन, नाम अगम्म अथाहीआ। चमके नूरी चन्न, जोत होवे रुशनाईआ। गोबिन्द किहा बिआस जे इकको मेरा हुक्म लैण मन्न, दूजे दी लोड़ रहे ना राईआ। मेरी धारों पैण जम्म, पिता पुरख अकाल दिआं वरवाईआ। दो जहानां चाढ़ के चन्न, गुरमुखां करां रुशनाईआ। भगत उधारना मेरा कम्म, जुग चौकड़ी सेव कमाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, साचा हुक्म इकक समझाईआ।

बिआस किहा उह दवारे कीहदे झुकण, सीस किस निवाईआ। किसदे कोलों पुच्छण, किथ्थे मिले बेपरवाहीआ। किस नूं सुणावण दुक्खण, कवण ददी दर्द वंडाईआ। किस बिध कूड़ कुड़िआरी जड़ पुट्टण, अंदरों बाहर कछुआईआ। जगत वासना कूड़ी बाहर थुक्कण,

ਅੰਦਰ ਵਿਖ ਨਾ ਕੋਈ ਚੜਾਈਆ। ਮਨੂਆਂ ਰਖੇਲ ਨਾ ਕਰੇ ਫਪਫੇ ਕੁਝਣ, ਤ੍ਰਣਾ ਤ੃ਪਤ ਵਰਵਾਈਆ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਪੈਂਡਾ ਓਨ੍ਹਾਂ ਆਵੇ ਸੁਕਕਣ, ਝਗੜਾ ਸੁਕਕੇ ਲੋਕਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਬਿਆਸ ਜੇ ਇਕਕੋ ਮੇਰੇ ਬਣ ਜਾਣ ਸੁਤਣ, ਮੇਰਾ ਸੁਤ ਅਪਰਾਧ ਨਾ ਕੋਈ ਕਮਾਈਆ। ਆਪੇ ਗੋਦੀ ਆਵਾਂ ਚੁਕਕਣ, ਕੋਝੇ ਕਮਲਿਆਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ। ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਆਵਾਂ ਸੁਛੁਣ, ਜਿਥੇ ਬੈਠਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਸੋਹਣੀ ਸੁਹਾਵਾਂ ਰੁਤਣ, ਰੁਤੜੀ ਇਕਕ ਮਹਕਾਈਆ। ਜੇਹੜੇ ਏਸ ਨਿਸ਼ਾਨਤੱਹ ਤਕਣ, ਅਗਲੇ ਲੇਖੇ ਦੀ ਸਮਝ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਨਾਲੋਂ ਟੁਢੁਣ, ਟੁਢ੍ਹਿਆ ਨਾ ਕੋਈ ਜੁੜਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹੁਕਮੋਂ ਅੰਦਰ ਦੇ ਕੇ ਧੁਰ ਦਾ ਸੁਰਖਣ, ਬਚਨ ਕੌਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੜ੍ਹਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਵਿਚਚ ਰਖਾਈਆ।

(੧੬ ਮਧੀਰ ਸ਼ੈ ਸਾਂ ੨ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੱਘ)

* * * * *

* * * * *

ਬਿਆਸ ਕਿਹਾ ਗੋਬਿੰਦ ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਕੀ ਪਹਿਚਾਣ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦਾ ਲੇਖ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਕਿਸ ਦਾ ਕਰਨ ਧਿਆਨ, ਇ਷ਟ ਕਵਣ ਮਨਾਈਆ। ਕਿਸ ਦਾ ਸੁਣਨ ਜ਼ਾਨ, ਕਵਣ ਸਚਚ ਪਢਾਈਆ। ਕਿਸ ਦਾ ਰਕਖਣ ਮਾਣ, ਕਿਸ ਦੀ ਗੋਦ ਸੁਹਾਈਆ। ਕਿਸ ਤੋਂ ਮੰਗਣ ਦਾਨ, ਕਿਸ ਅਗੇ ਝੋਲੀ ਡਾਹੀਆ। ਕਿਸ ਤੋਂ ਲੈਣ ਅਮ੃ਤ ਪੀਣ ਰਖਾਣ, ਕਿਸ ਦਵਾਰੇ ਰਸ ਚਵਾਈਆ। ਕਿਸ ਦਾ ਢੋਲਾ ਗੀਤ ਗਾਣ, ਕਿਸ ਦੇ ਅਗੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਕਿਸ ਦੇ ਚਰਨ ਕਰਨ ਪ੍ਰਨਾਮ, ਬਨਦਨਾ ਡਣਡਾਵਤ ਕੇਹੜੀ ਥਾਈਆ। ਕਿਸ ਦੇ ਹੋਣ ਗੁਲਾਮ, ਰਖਾਦਮ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਕਿਸ ਦਾ ਸੁਣਨ ਪੈਗਾਮ, ਕਿਸ ਦੀ ਚਲਣ ਰਜਾਈਆ ?

ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਬਿਆਸ ਉਠ ਵੇਰਵ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਦਿਆਂ ਵਰਵਾਈਆ। ਤਹ ਸ਼ਬਦ ਅਗਮੀ ਸੁਣਨ ਜ਼ਾਨ, ਚਾਰ ਜੁਗ ਤੋਂ ਵਕਖਰੀ ਕਰਨ ਪਢਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਇ਷ਟ ਮਨਨ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਜੋ ਸਭ ਦਾ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ। ਸਚਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅਮ੃ਤ ਰਸ ਪੀਣ ਰਖਾਣ, ਦ੍ਰੌਜੀ ਤ੍ਰਣਾ ਨਾ ਕੋਈ ਵਧਾਈਆ। ਸਚਰਖਣਡ ਨਿਵਾਸੀ ਕਰ ਪਰਵਾਨ, ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਦਾਏ ਲਗਾਈਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਢੋਲਾ ਗੈਣਾ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਭਾਗ ਆਪਣਾ ਲੈਣਾ ਬਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੜ੍ਹਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ।

(੧੬ ਮਧੀਰ ਸ਼ੈ ਸਾਂ ੨ ਮਾਈ ਭਾਗੋ)

* * * * *

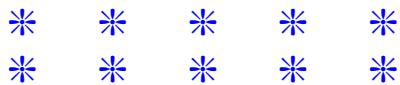
* * * * *

ਬਿਆਸ ਕਿਹਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਵਣ ਜਾਣੇ ਮਿਤ ਗਤਤ, ਕਵਣ ਦੇਵੇ ਵਡਾਈਆ। ਕਵਣ ਸਮਝਾਵੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਡਦਾ ਕਵਣ ਉਠਾਈਆ। ਕਵਣ ਭਾਗ ਲਗਾਵੇ ਪੰਜ ਤਤਤ, ਤਤਤਵ ਦਾਏ ਦੂਢਾਈਆ। ਕਵਣ ਰੰਗ ਰੰਗਾਏ ਆਪਣੀ ਰੱਤ, ਲਾਲ ਗੁਲਾਲਾ ਦਾਏ ਚੜਾਈਆ। ਕਵਣ ਮਾਰਗ ਦਸ਼ੇ ਸਚਚ, ਜੂਠ ਝੂਠ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਕਵਣ ਸੁਹਾਏ ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਕਚਚ, ਕਚਨ ਗਢ ਦਾਏ ਬਣਾਈਆ। ਕਵਣ ਦੇਵੇ

ਅਸੂਤ ਰਸ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਦਏ ਚਰਵਾਈਆ। ਕਵਣ ਸਨੁਆ ਕਰੇ ਵਸ, ਵਾਸਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਕਵਣ ਰਖੋਲੇ ਅੰਦਰਾਂ ਅਕਰਵ, ਨਿੜ ਨੇਤ੍ਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਕਵਣ ਪੜਦਾ ਦੇਵੇ ਫਕਕ, ਓਡਣ ਸੀਸ ਟਿਕਾਈਆ। ਕਵਣ ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚਿਆਂ ਲਵੇ ਕਛੁ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਦਏ ਸਜ਼ਾਈਆ। ਕਵਣ ਸਚਵ ਦਵਾਰੇ ਲਏ ਸਦ, ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਧਾਮ ਵਰਵਾਈਆ। ਕਵਣ ਹਕੀਕਤ ਦੇਵੇ ਹਕ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਕਵਣ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਨਵੁ ਨਵੁ, ਭਜ੍ਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਕਵਣ ਊੱਚਾਂ ਨੀਚਾਂ ਰਖੋਲੇ ਇਕਕੋ ਹਵੁ, ਸਚਵ ਦਵਾਰਾ ਦਏ ਵਰਵਾਈਆ। ਕਵਣ ਸ਼ਤਰੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸ਼ੂਦ ਵੈਖ ਦੀਨ ਮਜ਼ਹਬ ਰਖੋਡਾ ਕਰੇ ਭਵੁ, ਭਾਣਡਾ ਭਰਮ ਭਤ ਭਨਾਈਆ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਬਿਆਸ ਏਹ ਮੇਹਰ ਕਰੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣਾ ਜਸ, ਸਾਰੀਆਂ ਸਿਪਤਾਂ ਓਸੇ ਵਿਚਵ ਸਮਾਈਆ। ਨਾਮ ਦਾ ਰਖੋਲੁ ਕੇ ਹਵੁ, ਵਸਤ ਦਏ ਵਰਤਾਈਆ। ਇਕਠੇ ਕਰ ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕਕ ਦਵਾਰੇ ਲਏ ਸਦ, ਦਰ ਦਰਬਾਰਾ ਇਕਕ ਵਰਵਾਈਆ। ਸੋਹਿੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ ਦਸ਼ ਕੇ ਛਨਦ, ਬਨਦ ਬਨਦ ਬਨਦਗੀ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ। ਅਗੇ ਦੇ ਕੇ ਸਚਰਖਣਡ ਦਾ ਅਨਨਦ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਵਿਚਵ ਮਿਲਾਈਆ। ਕਰੇ ਖੇਲ ਸੂਰਾ ਸਰਬਗ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚਵਾ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀਆ। ਭਗਤ ਉਧਾਰਨਾ ਓਸ ਕੋਲ ਨਿਰਾਲਾ ਢੰਗ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਲਏ ਬਦਲਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅਨਤ ਹੋ ਬਖ਼ਾਂਦ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਯਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਭਗਵਾਨ, ਧੂਰ ਦਾ ਬਣਾ ਕੇ ਸਾਂਗ, ਸਾਂਗੀ ਹੋ ਕੇ ਸਗਲਾ ਸਾਂਗ ਨਿਭਾਈਆ।

(੧੬ ਮਧਘਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੨ ਕੇਹਰ ਸਿੱਘ)

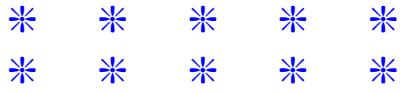
ਬਿਆਸ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਬਖ਼ਾ ਅਗਸ਼ਮੀ ਸਤਿ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਹੋ ਕੇ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਅਗਸ਼ ਅਥਾਹ ਬੇਪਰਵਾਹ ਤਪਯਾ ਬ੍ਰਹਮ ਮਤ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦੇ ਖੁਲਾਈਆ। ਸਤਿ ਧਰਮ ਜੁੜਾ ਸਾਚਾ ਨਤਤ, ਨਾਤਾ ਕੂੜ ਕੁਡਿਆਰ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੋ ਕੇ ਨਿਰੱਕਾਰ ਹੋ ਕੇ ਖੇਲ ਕਰ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਮਹਿਮਾਂ ਅਕਥਥ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਤੈਥੋਂ ਹੋਈ ਵਕਰਵ, ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਲੈ ਮਿਲਾਈਆ। ਸਚਵ ਦਵਾਰਾ ਏਕਕਾਰਾ ਰਖੋਲੁ ਆਪਣਾ ਹਵੁ, ਸ਼ਬਦ ਭਂਡਾਰਾ ਧੂਰ ਦਰਬਾਰੇ ਦੇ ਵਰਤਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਚਾਰ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਨਵੁ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਅਠ੍ਹੇ ਪਹਿਰ ਧੂਰ ਦੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਜੋ ਅਠ੍ਹੇ ਸਭੁ ਰਹੀ ਫੈਲ ਸ਼ਬਦ ਸਤਿਗੁਰ ਹੋ ਕੇ ਕਹੁ, ਕਾਧਾ ਕੁਟੀਆ ਅੰਦਰ ਧਰ ਧਰ ਕਰ ਸਫ਼ਾਈਆ। ਤਨ ਵਜ੍ਹੂਦ ਹਕ ਮਹਿਬੂਬ ਵਰਖਾ ਸਾਚਾ ਤਹੁ, ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਮਨ ਵਿਕਾਰ ਹਉਮੇ ਹੱਕਾਰ ਗਢ ਕੂੜ ਕੁਡਿਆਰ ਜਾਏ ਫ਼ਹੁ, ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੱਕਾਰ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸਨਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਜ਼ਜਣ ਰਕਰਵ, ਗੋਬਿੰਦ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਹੇਲੇ ਇਕਕ ਇਕੇਲੇ ਸਚਰਖਣਡ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਘਟ ਨਿਵਾਸੀ ਤੇਰੀ ਓਟ ਇਕਕ ਤਕਾਈਆ।

तेरी ओट रकरवी अकाल, अकल कलधारी वेरव वरवाईआ। सृष्टी दृष्टी अंदर होई बेहाल, बेवा रूप होवे खुदाईआ। साचा मिले ना किसे जलाल, जल्वा नूर ना कोई रुशनाईआ। बिन तेरी किरपा लेरवे लग्गे किसे ना घाल, कीती घाल थाए कोई ना पाईआ। दुनियां अंदर दुनी दार होए कंगाल, नाम वणजारा साचा वणज ना कोई कराईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, दुर्वीआं दर्द वेरव आण, छुरी करद शरअ बणी कसाईआ।

शरअ कहे मेरा कलिजुग अन्त फतूर, फतवा सभ ते दित्ता लाईआ। घर घर बणा के गढ़ गरूर, हँकार दित्ता प्रगटाईआ। नाता जोड़ के कुड़िआर कूड़, कुटंब मूढ़ दित्ता वरवाईआ। किसे दे अन्तर निरंतर उपजे ना नाम तूर, तुरीआ दी मंजल हक ना कोई वरवाईआ। समरथ पुरख तों सारे होए दूर, करवट सके ना कोई बदलाईआ। साहिब सतिगुर देवे ना किसे धूढ़, दुरमत मैल ना कोई धवाईआ। निरगुण धार आत्म जोती वेरवे कोई ना नूर, वरन गोती झगढ़ा पिआ लोकाईआ। पारब्रह्म पतिपरमेश्वर परवरदिगार सांझे यार पुरख अकाल दीन दयाल निरगुण निरवैर निराकार किरपा कर हाजर हजूर, हजरत स्वामी हो के अन्तरजामी आपणा पड़दा दे उठाईआ।

अन्तरजामी पुरख बिधाते, तेरी इक्क सरनाईआ। कलिजुग कूड़ी क्रिया तोड़ नाते, सच्च सुच्च मेल मिलाईआ। चौथे जुग दे वेरव अन्तम खाते, सदी बीसवीं खोज खुजाईआ। गुर अवतार पैगंबर लिख के गए गाथे, कलम शाही कागज जोड़ जुड़ाईआ। प्रगट हो पुरख समराथे, पड़दा उहला दे चुकाईआ। तेरा शब्द कोई ना वाचे, वाचक ज्ञान रिहा कुरलाईआ। मानस जन्म होवे ना किसे रासे, रस्ते चल के तेरा दरस कोई ना पाईआ। मेहरवान हो पुरख अबिनाशे, अबिनाशी आपणी दया कमाईआ। कलिजुग अन्तम मेट वाटे, वट्ठा लग्गा नाम खुदाईआ। सति धर्म चला साचा राथे, धुर दा हुक्म आप दृढ़ाईआ। कलिजुग अन्त श्री भगवन्त मेल मिला आपणे सन्त गुरमुखां पूरे कर घाटे, किसे दी मंजल रहे ना अद्वाटे, चरन कँवल उप्पर धवल साहिब सतिगुर पुरख अगम्म एकंकार इक्को बरखा हक सरनाईआ।

(१७ मध्यर शहनशाही सम्मत २ प्रकाश सिंघ)

बिआस कहे गोबिन्द दे के गया संदेशा, सदीआं दा पहले भेव चुकाईआ। कलिजुग अन्त रवेले रवेल नर नरेशा, पुरख अकाल बेपरवाहीआ। जिस दा हुक्म चले आदि जुगादि जुग चौकड़ी हमेशा, गुर अवतार पैगंबर सके ना कोई उलटाईआ। सीस झुकौंदे ब्रह्मा विष्ण शिव गणपत गणेशा, देवत सुर ध्यान लगाईआ। पैगंबर सजद्यां विच्च करन आदेसा, खाक कदमां धूड़ रमाईआ। सो जुग चौकड़ी नित नवित बदले आपणा भेसा, निरगुण सरगुण निरगुण आपणी रवेल रिवलाईआ। लकरव चुरासी जीव जंत नबेड़नहारा

लेरवा, ब्रह्मण्ड रवण्ड लहणा देणा दए चुकाईआ। दो जहानां बण के आवे नेता, नर निरँकार सच्चा शहनशाहीआ। जिस नूं सारे करन आदेशा, डण्डावत नमस्ते विच्च सीस झुकाईआ। सो वेरव वरवाणे लोकमात परदेसा, पड़दिआं तों परे आपणी करे रुशनाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, निरगुण निरवैर दया कमाईआ।

निरगुण निरवैर आपे आप, प्रभ कल कलकी नाउं धराईआ। गुर अवतार पैगगबर जिस दी शब्दी शारख, जोत धार रुशनाईआ। नित नवित दस्से अगम्मा पाठ, सतिजुग त्रेता द्वापर कलिजुग करे पढ़ाईआ। शास्त्र सिमरत वेद पुरान गीता ज्ञान बाणी जिस दी महिंमा वाली गौंदी गाथ, ढोले सिफतां वाले सुणाईआ। सो खेल खिलाए पुरख समरथ, स्वामी अन्तरजामी पड़दा आपणा दए उठाईआ। करना करौणा जिस दे सभ कुछ हत्थ, कुदरत दा मालक नजरी आईआ। निरगुण धार होवे प्रगट, जोती जाता वड्ड वडयाईआ। चार वरन अठारां बरन खोले इकको हट्ट, नाम निधान श्री भगवान दए वरताईआ। जन भगतां निझ नेत्र खोलू अगम्मी अकर्ख, लोचन धुर दे करे रुशनाईआ। भाग लगा के काया माटी कच्च, कंचन गढ़ दए सुहाईआ। दीन दुनी नालों कर के वकर्ख, वकर्खरा धाम इक्क वरवाईआ। जिस गृह दीपक जोत जगे लट्ट लट्ट, अन्ध अन्धेर ना कोई वरवाईआ। शब्द सुणा अगम्मी अनहद, नादी नाद दए जणाईआ। सो पुरख अकाला दीन दयाला जोती जाता अन्त होवे प्रगट, कन्त सुहागी वेस वटाईआ।

कन्त सुहागी आवे एक, एकंकार वड्डी वडयाईआ। जन भगतां बख्शे टेक, सिर आपणा हत्थ रखाईआ। आत्म परमात्म करे हेत, पारब्रह्म ब्रह्म मेला लए मिलाईआ। कूड़ी क्रिया करे खेत, सच्च सुच्च इक्क समझाईआ। दरस वरवावे नेतन नेत, निझ नैण अकर्ख खुलाईआ। लकर्ख चुरासी विच्चों लए वेरव, वेरवणहारा पड़दा लाहीआ। जन्म जन्म दी बदल देवे रेख, लेरवा आपणे हत्थ वरवाईआ। जिस दी याद कर के गिआ गोबिन्द दस दस्मेश, शब्द तरानिआं विच्च गाईआ। सो धार अब्लङ्घा वेस, निरगुण नूर करे रुशनाईआ। सम्बल वसे अगम्मे देस, जिस नगरी दी वंड ना कोई कराईआ। मुच्छ दाहड़ी ना कोई केस, जोती जाता बेपरवाहीआ। जन भगतां करे सदा हेत, हितकारी धुर दा नजरी आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्नूं भगवान, सन्त सुहेले रकर्खे धुर दी साया हेठ, कलिजुग अगनी अगग ना कोई तपाईआ। (१७ मध्यर शहनशाही सम्मत २ सन्तोख सिंघ)

